

14

מדינת ישראל

משרדי הממשלה

משרד

א/4605 / תפ"ס 12

משרד ראש

יוסף מדיני

אורח

25/1/88 - 26/1/88

מחלקה

12 תיק מס'



שם תיק: היועץ המדיני לראש הממשלה - ארה"ב

מזהה פנימי: א-12/4605

מזהה כריט: R00035xg

כתובת: 2-111-2-4-7 תאריך הדפסה: 10/08/2020

תאריך וז"ח 1830 25 ינו' 88

1978 1979 1980 1981 1982 1983 1984 1985 1986 1987 1988 1989 1990 1991 1992 1993 1994 1995 1996 1997 1998 1999 2000 2001 2002 2003 2004 2005 2006 2007 2008 2009 2010 2011 2012 2013 2014 2015 2016 2017 2018 2019 2020 2021 2022 2023 2024 2025 2026 2027 2028 2029 2030 2031 2032 2033 2034 2035 2036 2037 2038 2039 2040 2041 2042 2043 2044 2045 2046 2047 2048 2049 2050 2051 2052 2053 2054 2055 2056 2057 2058 2059 2060 2061 2062 2063 2064 2065 2066 2067 2068 2069 2070 2071 2072 2073 2074 2075 2076 2077 2078 2079 2080 2081 2082 2083 2084 2085 2086 2087 2088 2089 2090 2091 2092 2093 2094 2095 2096 2097 2098 2099 2100 2101 2102 2103 2104 2105 2106 2107 2108 2109 2110 2111 2112 2113 2114 2115 2116 2117 2118 2119 2120 2121 2122 2123 2124 2125 2126 2127 2128 2129 2130 2131 2132 2133 2134 2135 2136 2137 2138 2139 2140 2141 2142 2143 2144 2145 2146 2147 2148 2149 2150 2151 2152 2153 2154 2155 2156 2157 2158 2159 2160 2161 2162 2163 2164 2165 2166 2167 2168 2169 2170 2171 2172 2173 2174 2175 2176 2177 2178 2179 2180 2181 2182 2183 2184 2185 2186 2187 2188 2189 2190 2191 2192 2193 2194 2195 2196 2197 2198 2199 2200 2201 2202 2203 2204 2205 2206 2207 2208 2209 2210 2211 2212 2213 2214 2215 2216 2217 2218 2219 2220 2221 2222 2223 2224 2225 2226 2227 2228 2229 2230 2231 2232 2233 2234 2235 2236 2237 2238 2239 2240 2241 2242 2243 2244 2245 2246 2247 2248 2249 2250 2251 2252 2253 2254 2255 2256 2257 2258 2259 2260 2261 2262 2263 2264 2265 2266 2267 2268 2269 2270 2271 2272 2273 2274 2275 2276 2277 2278 2279 2280 2281 2282 2283 2284 2285 2286 2287 2288 2289 2290 2291 2292 2293 2294 2295 2296 2297 2298 2299 2300 2301 2302 2303 2304 2305 2306 2307 2308 2309 2310 2311 2312 2313 2314 2315 2316 2317 2318 2319 2320 2321 2322 2323 2324 2325 2326 2327 2328 2329 2330 2331 2332 2333 2334 2335 2336 2337 2338 2339 2340 2341 2342 2343 2344 2345 2346 2347 2348 2349 2350 2351 2352 2353 2354 2355 2356 2357 2358 2359 2360 2361 2362 2363 2364 2365 2366 2367 2368 2369 2370 2371 2372 2373 2374 2375 2376 2377 2378 2379 2380 2381 2382 2383 2384 2385 2386 2387 2388 2389 2390 2391 2392 2393 2394 2395 2396 2397 2398 2399 2400 2401 2402 2403 2404 2405 2406 2407 2408 2409 2410 2411 2412 2413 2414 2415 2416 2417 2418 2419 2420 2421 2422 2423 2424 2425 2426 2427 2428 2429 2430 2431 2432 2433 2434 2435 2436 2437 2438 2439 2440 2441 2442 2443 2444 2445 2446 2447 2448 2449 2450 2451 2452 2453 2454 2455 2456 2457 2458 2459 2460 2461 2462 2463 2464 2465 2466 2467 2468 2469 2470 2471 2472 2473 2474 2475 2476 2477 2478 2479 2480 2481 2482 2483 2484 2485 2486 2487 2488 2489 2490 2491 2492 2493 2494 2495 2496 2497 2498 2499 2500 2501 2502 2503 2504 2505 2506 2507 2508 2509 2510 2511 2512 2513 2514 2515 2516 2517 2518 2519 2520 2521 2522 2523 2524 2525 2526 2527 2528 2529 2530 2531 2532 2533 2534 2535 2536 2537 2538 2539 2540 2541 2542 2543 2544 2545 2546 2547 2548 2549 2550 2551 2552 2553 2554 2555 2556 2557 2558 2559 2560 2561 2562 2563 2564 2565 2566 2567 2568 2569 2570 2571 2572 2573 2574 2575 2576 2577 2578 2579 2580 2581 2582 2583 2584 2585 2586 2587 2588 2589 2590 2591 2592 2593 2594 2595 2596 2597 2598 2599 2600 2601 2602 2603 2604 2605 2606 2607 2608 2609 2610 2611 2612 2613 2614 2615 2616 2617 2618 2619 2620 2621 2622 2623 2624 2625 2626 2627 2628 2629 2630 2631 2632 2633 2634 2635 2636 2637 2638 2639 2640 2641 2642 2643 2644 2645 2646 2647 2648 2649 2650 2651 2652 2653 2654 2655 2656 2657 2658 2659 2660 2661 2662 2663 2664 2665 2666 2667 2668 2669 2670 2671 2672 2673 2674 2675 2676 2677 2678 2679 2680 2681 2682 2683 2684 2685 2686 2687 2688 2689 2690 2691 2692 2693 2694 2695 2696 2697 2698 2699 2700 2701 2702 2703 2704 2705 2706 2707 2708 2709 2710 2711 2712 2713 2714 2715 2716 2717 2718 2719 2720 2721 2722 2723 2724 2725 2726 2727 2728 2729 2730 2731 2732 2733 2734 2735 2736 2737 2738 2739 2740 2741 2742 2743 2744 2745 2746 2747 2748 2749 2750 2751 2752 2753 2754 2755 2756 2757 2758 2759 2760 2761 2762 2763 2764 2765 2766 2767 2768 2769 2770 2771 2772 2773 2774 2775 2776 2777 2778 2779 2780 2781 2782 2783 2784 2785 2786 2787 2788 2789 2790 2791 2792 2793 2794 2795 2796

528

המשרד

אל: מצפ"א

הבוקר (25) פנו מ"חקבוצה היהודית" בבית הנבחרים בבקשה לקיים פגישה דחופה על המצב. הפגישה נמשכה כשעה וחצי, והשתתפו בה כתריסר מורשים, כולם דמוקרטים. דבריו של חנרי ווקסמן, שפתח את הישיבה, לפיהם הוא מזועזע לשמוע שזו מדיניות ישראל לשבור עצמות, נחננו את הטון לכל הפגישה, שבמהלכה באה לידי ביטוי מצוקת הנוכחים הן ממדיניות ישראל, והן מהדרך בה דוברי ממישראל מציגים אותה. חששם אינו לעתידם הפוליטי, אלא לאפשרות ממשיית לשחיקה במעמד ישראל בדעת הקהל ובעיקר בקונגרס, וכל הני"ל על רקע התפיסה כאילו ישראל אינה פועלת די לקידום תהליך השלום, ומעוניינת בהקפאת המצב.

דווח מפורט מחר.

טובה הרצל

[illegible]

רחיפות:	מחלקת הקשר	תאריך:
בתול לבוסר	ניו-יורק	9 מתור:
סוג כטחוני:	טופס מברק	
שמו:		
תז"ח: 26/300	בהיר	אל:
כר: 00585		המשרד
טחיון 16		רע:
		נאום:

אל: מנהל ארכל 2

ד"ע: לשכת שהב"ט

מאת : יששכרוף

דו"ח המזכ"ל על יוניפיל

1. רצ"ב דו"ח המזכ"ל על יוניפיל לקראת הדיון כמועבי"ט לחידוש המנדט של הכוח כ-29/1.
2. גוף הדוח לגבי המצב בדו"ל דומה בעיקרו לאחרון אך- כולל התייחסות לפינוי אל חוקבן (סעיפים 13+14).
3. מסקנות הדו"ח, פחות פולמוסיות מהדוח האחרון. בסיום הצגת עמדתנו- "כמסקנות" - המזכ"ל מצוין שלא ניתן לבצע מנדט הכוח בלא ש"פ מלא מצד ישראל. המזכ"ל מצוין, בהמשך, שרמת האלימות הוגבלת במידה מסוימת, ומצוין שההתפתחות המשמעותית והחיובית ביותר היא פינוי חוקבן שאיפשרה חזרה של אלפי תושבים לכפרי יעטר וכפרא.
- כהקשר זה, המזכ"ל משבח מעשי יוניפיל בשמירת הרגיעה באיזור. מעניין לציין שבסיפא סעיף 26 המזכ"ל רואה בנסיגת ישראל מלבנון "A STEP" לקראת החזרת שלום ובטחון לאיזור, סגנון שונה בתכלית, מסעיף 25 בדו"ח האחרון.
4. בסיום הדו"ח המזכ"ל מציע הארכת המנדט לתקופה נוספת של חצי

שנה .

[illegible]

התאריך 25.11.2011 שם המוסד ד"ר יוסף גורן

נאו"ם

1

1

,

1

אישור:

ג. יששכר

שם השולח:

26.1.88

תאריך :

**UNITED
NATIONS**
S

Security Council

00585

/16

2/9

Distr.
GENERALS/19445
22 January 1988

ORIGINAL: ENGLISH

**REPORT OF THE SECRETARY-GENERAL ON THE UNITED NATIONS
INTERIM FORCE IN LEBANON**

(for the period 25 July 1987-22 January 1988)

Introduction

1. In its resolution 599 (1987) of 31 July 1987, the Security Council decided to extend the mandate of the United Nations Interim Force in Lebanon (UNIFIL) for a further interim period of six months, until 31 January 1988. The Council also reiterated its strong support for the territorial integrity, sovereignty and independence of Lebanon within its internationally recognized boundaries; re-emphasized the terms of reference and general guidelines of the Force as stated in the report of the Secretary-General of 19 March 1978, approved by resolution 426 (1978), and called upon all parties concerned to co-operate fully with the Force for the full implementation of its mandate; and reiterated that UNIFIL should fully implement its mandate as defined in resolutions 425 (1978), 426 (1978) and all other relevant resolutions. The Council requested the Secretary-General to continue consultations with the Government of Lebanon and other parties directly concerned on the implementation of the resolution and to report to the Council thereon.

2. On 5 October 1987, I submitted to the Security Council a special report following two grave incidents which resulted in the death of two members of the Nepalese contingent of UNIFIL (S/19175 and Corr.1). On 24 November, I wrote to the President of the Security Council in pursuance of a request that I provide information on the question of Israeli encroachments on the Israel-Lebanon border (S/19318).

Organization of the Force

3. As of January 1988, the composition of UNIFIL was as follows:

Military personnel

Fiji	HQ UNIFIL	7	
	Infantry battalion	625	
	Force mobile reserve	27	
	Military police	9	668

8/19445
English
Page 2

00585

/6

3
9

Finland	HQ UNIFIL	17	
	Infantry battalion	511	
	Force mobile reserve	15	
	Military police	<u>8</u>	551
France	HQ UNIFIL	26	
	Composite battalion		
	(maintenance company, defence		
	company, armoured escort company)	469	
	Military police	<u>10</u>	505
Ghana	HQ UNIFIL	41	
	Infantry battalion	822	
	Force mobile reserve	21	
	Military police	<u>7</u>	891
Ireland	HQ UNIFIL	13	
	Infantry battalion	650	
	Force mobile reserve	17	
	HQ Camp Command	55	
	Military police	<u>12</u>	747
Italy	HQ UNIFIL	4	
	Helicopter unit	<u>47</u>	51
Nepal	HQ UNIFIL	19	
	Infantry battalion	797	
	Force mobile reserve	28	
	Military police	<u>5</u>	849
Norway	HQ UNIFIL	33	
	Infantry battalion	673	
	Force mobile reserve	27	
	Maintenance company	167	
	Military police	<u>15</u>	915
Sweden	HQ UNIFIL	16	
	Logistic battalion	605	
	Force mobile reserve	5	
	Military police	<u>8</u>	634
	TOTAL UNIFIL		<u>5 811</u>

The deployment of UNIFIL as of January 1988 is shown on the annexed map, which has been revised to reflect more accurately the situation in the UNIFIL area (it should be noted that areas under Israeli control north of the UNIFIL area are not shown).

4. In addition to the above personnel, UNIFIL was assisted by 79 military observers from the United Nations Truce Supervision Organization (UNTSO). They

/...

4
00585 / 16S/19445
English
Page 3

manned the five observation posts along the Lebanese side of the Israel-Lebanon armistice demarcation line and a post at Château de Beaufort. They also operated eight mobile teams in the area of operation. These unarmed officers are organized as Observer Group Lebanon (OGL) and are under the operational control of the Commander of UNIFIL, Major-General Gustav Hägglund.

5. The Lebanese army unit serving with UNIFIL maintained a strength of 128 all ranks. The bulk of the unit was stationed at Tyre and small elements were stationed at Arzun, Al Yatun and Qana.

6. Logistic support for UNIFIL was provided by the Swedish logistic battalion, elements of the French composite battalion, the Norwegian maintenance company and the Italian helicopter unit, as well as certain civilian sections (notably those responsible for communications and vehicle maintenance). The Ghanaian engineer company was incorporated in the Ghanaian infantry battalion. During the period covered by the present report, the Government of France carried out its decision (see S/18990, para. 5) to withdraw the explosive ordnance detachment which formed part of the French composite battalion and was responsible for mine clearing and defusing or destroying explosive devices and ordnance. Regrettably, my efforts to obtain a replacement for this important unit have so far not been successful. I have therefore asked the Governments contributing troops to the Force to strengthen the capacity of their units to deal with explosives, since mines, unexploded ammunition and other explosives continue to be a danger to UNIFIL personnel as well as to the civilian population in the area.

7. During the reporting period, UNIFIL continued to give high priority to the programme of security measures that was initiated in September 1986. Much of this effort was concentrated in the Nepalese battalion sector in order to improve the security of positions that came frequently under fire. The Force Mobile Reserve, a composite mechanized company comprising elements from seven contingents (Fiji, Finland, Ghana, Ireland, Nepal, Norway and Sweden) functioned effectively as an integrated unit and was deployed during periods of tension and used for special tasks. Efforts continue to arrange for the provision of the six remaining armoured vehicles required for the unit.

8. In July 1987, I reported that UNIFIL was having difficulty in obtaining the land and buildings it needed because payment of the rents, for which the Lebanese authorities are responsible, had not been made since 1984 (see S/18990, para. 7). In August, Lebanese officials surveyed the properties concerned to determine the level of remuneration. In December, the Lebanese Chamber of Deputies allocated funds for this purpose and it is hoped that these funds will be disbursed without further delay.

9. During the period under review, seven members of the Force lost their lives. These included two Nepalese soldiers killed by hostile firing (see paras. 12 and 17 below) and two French, one Irish, one Nepalese and one Swedish soldier who died as a result of accidents or from other causes. In addition, an Australian military observer from UNTSO assigned to OGL was killed by a mine and a Canadian observer was severely injured in the same incident (see para. 18 below). Furthermore, 11 soldiers were wounded by hostile action. Since the establishment of UNIFIL,

/...

S/19445

English

Page 4

00585

16

5
9

151 members of the Force have died, 60 of them as a result of firing and mine or bomb explosions, 63 in accidents and 28 from other causes. More than 200 have been wounded by firing and mine or bomb explosions.

Situation in the UNIFIL area

10. The situation in the UNIFIL area remained essentially unchanged. Israel continued to maintain in southern Lebanon its "security zone", which is manned by the Israel Defence Forces (IDF) and the so-called "South Lebanon Army" (SLA). The boundaries of the "security zone" have not been defined but are in effect determined by the forward positions of IDF and SLA. The "security zone" includes the area adjacent to the international border, parts of the Nepalese, Irish and Finnish battalion sectors, the entire Norwegian battalion sector and sizeable areas to the north of the UNIFIL area of operation. Within the UNIFIL area, IDF and SLA maintained a total of 57 positions, 15 of which were located within the battalion sectors. Of these, 14 were manned permanently. During the reporting period, three IDF/SLA positions were closed in the Nepalese battalion sector and one was closed in the Finnish battalion sector. Those IDF/SLA positions which lie within the area of operation are indicated on the annexed map.

11. Armed resistance groups continued to launch frequent operations against IDF and SLA using small arms, rocket-propelled grenades, rockets and mortars, as well as mines and roadside bombs. UNIFIL recorded 20 such operations in August, 10 in September, 12 in October, 5 in November, 13 in December 1987 and 9 in the first half of January 1988 against positions located within its area of deployment. Many more operations were reported from those parts of the "security zone" where UNIFIL is not deployed. In the UNIFIL area, most of the resistance operations remained limited in scope and involved mainly the use of mines or bombs and firing at IDF/SLA positions. However, in two cases, attacks were carried out by armed elements estimated to number up to 200 men (see paras. 12 and 14 below).

12. Until the middle of October, most of the resistance operations in the UNIFIL area were directed against two adjacent SLA positions on Tallet Hugban which overlook the villages of Kafra and Yatar in the Nepalese battalion sector. On numerous instances the personnel in those positions fired at civilian as well as UNIFIL targets within their range. During the second half of August, 13 women and children were injured by unprovoked firing from those positions. In some instances local armed elements retaliated, notably on 29 August when an estimated 200 armed elements infiltrated the area and attacked the positions on Tallet Hugban with mortars, rocket-propelled grenades and machine guns. This attack followed the wounding of a woman and six children by unprovoked SLA fire in two separate incidents the previous day. IDF/SLA responded with artillery, tanks, heavy mortars and helicopter gunships, and the exchange of fire between both sides lasted several hours. On 4 October, a Nepalese soldier was killed by firing from Tallet Hugban (see S/19175, para. 3).

13. On 14 October, IDF/SLA evacuated the two positions on Tallet Hugban and UNIFIL occupied one of them. The other position, which had been heavily mined by IDF, was left vacant. For a few days there was tension between local groups as they tried

/...

6
9

00585

/16

S/19445
English
Page 5

to gain control of that position. One group made an attempt to enter the position but failed. Since then, the sector has remained quiet and an estimated 4,000 to 5,000 persons have returned to their homes in Kafra and Yatar. UNIFIL assisted their return and helped to repair an electric power line and a large water reservoir serving 24 villages which had been damaged in the fighting.

14. After the departure of IDF/SLA from Tallet Hugban, the focus of the resistance attacks in the UNIFIL area shifted to the IDF/SLA positions in the Irish battalion sector. In the early hours of 4 November, an estimated 130 armed elements launched a co-ordinated attack on the SLA position south of Brashit and occupied it temporarily.

15. IDF/SLA continued to fire frequently from their positions or when on patrol. When attacked, they generally responded with heavy artillery, tank and mortar shelling; helicopter gunships were also employed. After the large attack mentioned in the preceding paragraph, such firing increased significantly in the Irish battalion sector, including firing into nearby villages, usually as retaliation to attacks by armed elements. At the same time, firing by IDF/SLA at or near UNIFIL positions increased also in that sector. In some cases, this happened when IDF/SLA were responding to attacks by armed elements, but the firing was also frequently unprovoked and, apparently, deliberate. During the period under review, UNIFIL protested about some 300 unprovoked firings to the Israeli military authorities.

16. The Norwegian battalion sector had in the past been generally quiet except for occasional friction between IDF/SLA and UNIFIL. The area offers few targets for attacks by armed resistance groups, since the four IDF positions in the sector are on its fringes, three of them on Mount Hermon close to the border between Lebanon and Syrian territory occupied by Israel. Although the sector is entirely within the "security zone", it was seldom patrolled by IDF, which furthermore did not challenge the UNIFIL policy of preventing independent SLA patrols. At the beginning of August, the situation changed: IDF asserted its intention to operate in the sector as elsewhere in the area under its control, and SLA personnel increasingly objected to the controls at UNIFIL checkpoints and started to harass UNIFIL positions. As a result, there were a number of incidents, including the shelling of a Norwegian patrol by an IDF tank on 3 August, and the forced entry into UNIFIL positions of SLA personnel on 28 and 29 August and on 19 November. The latter incident arose from an altercation at checkpoint 4-8 during which the Norwegian sentries fired at a vehicle, slightly injuring one of the passengers. The incident was defused after contacts with IDF.

17. There were also a number of incidents between UNIFIL and armed elements. The most serious of these occurred on 25 August, when a Nepalese soldier was killed and three others were wounded in an ambush by unidentified assailants west of Kafra (see S/19175, para. 2). On 32 occasions during the reporting period, unidentified armed elements fired at or close to UNIFIL positions.

18. Another serious incident occurred on 12 January 1988, when a vehicle occupied by two military observers of OGL on patrol west of the village of Shama, in the "security zone", hit a land mine. One of the observers, an Australian captain, was killed and the second member of the team, a Canadian major, was seriously injured.

/...

8/19445

English

Page 6

00585

16

~~4~~
9

19. As a result of the continuing decline of the Lebanese economy, there has been an increase in attempts to steal goods from UNIFIL. In several cases, UNIFIL sentries had to fire warning shots to repel persons trying to enter a position. On 4 September, a number of armed persons entered checkpoint 5-13. There was an exchange of fire, during which a Nepalese sentry was injured. The assailants managed to take a number of items which were, however, recovered by Amal and returned to UNIFIL.

20. UNIFIL continued to co-operate with the Lebanese authorities, United Nations agencies and programmes, the International Committee of the Red Cross (ICRC) and non-governmental organizations in extending humanitarian assistance to the local population. In addition, troop-contributing Governments funded assistance to medical and welfare institutions and schools in the respective battalion sectors. As before, a large number of Lebanese civilians were treated at UNIFIL medical centres and some 3,000 were treated at the UNIFIL hospital at Naqoura, including more than 250 in-patients.

Financial aspects

21. By its resolution 42/223 of 12 December 1987, the General Assembly authorized the Secretary-General to enter into commitments for UNIFIL at a rate not to exceed \$11,765,000 gross (\$11,618,000 net) per month for the 12-month period beginning 1 February 1988, should the Security Council decide to continue the Force beyond the period of six months authorized under its resolution 599 (1987). Should the Council decide to extend UNIFIL beyond its current mandate period, the costs to the United Nations for maintaining the Force during the extension period will be within the commitment authorized by the Assembly in its resolution 42/223, assuming a maximum force strength of 5,850 and continuance of its existing responsibilities.

22. In paragraph 24 of my report of 24 July 1987 (S/18990), I drew to the Council's attention the serious financial situation faced by the Force. I regret to have to report that the situation has not changed and, in fact, has continued to deteriorate. UNIFIL has always encountered difficulty in meeting its expenses, particularly as regards the reimbursement of troop costs at the full rate set by the General Assembly. This has been due to a shortfall in the UNIFIL Special Account resulting from the non-payment of assessed contributions, in whole or in part, by certain Member States. As at 31 December 1987, outstanding contributions to the UNIFIL Special Account from various Member States totalling \$311.8 million remained unpaid. Consequently, reimbursement to the troop-contributing Governments has continued at the reduced rate of \$600 per person per month.

Observations

23. Once again, I have to report to the Security Council that, despite efforts at all levels, UNIFIL has been prevented from making further progress towards implementing fully the objectives of Security Council resolution 425 (1978).

/...

2
5

00585

116

S/19445
English
Page 7

24. As the Council is well aware, it was in March 1978 that UNIFIL was set up by resolution 425 (1978) for the purpose of confirming the withdrawal of the Israeli forces from Lebanese territory, restoring international peace and security and assisting the Government of Lebanon in ensuring the return of its effective authority in the area. Ten years later, I regret to say that the conditions still do not exist for UNIFIL to perform its functions fully or fulfil its mandate completely. Although the circumstances under which UNIFIL was established have changed and there exists today a more complex situation, the objectives set by the Security Council in resolution 425 (1978) remain valid. The Lebanese authorities maintain the position that Israel should withdraw completely and allow UNIFIL to deploy to the international border.

25. Israel continues to maintain in southern Lebanon a "security zone" with its own forces and those of SLA. The revised map attached to this report shows more clearly than before the extent of the "security zone" in UNIFIL's area. According to the Israeli authorities, this is a temporary arrangement, governed by their security concerns in the light of the situation existing in southern Lebanon and the rest of the country. They say that in the prevailing circumstances they cannot allow the deployment of UNIFIL to the border as there is no central government in Beirut able to exercise effective authority throughout the area. In their view, UNIFIL as a peace-keeping force is not able under its present terms of reference to assume such responsibility. It bears repeating here that UNIFIL cannot implement its mandate successfully without the full co-operation of the Israeli authorities, whose position is thus an essential factor.

26. During the period under review, the level of violence in southern Lebanon has been limited to some extent, particularly I believe because of the presence of UNIFIL. Despite the difficulties it has had to face, UNIFIL has continued to try to consolidate its position. The most significant and positive development during this period has been the withdrawal of IDF/SLA from Tallet Hugban and the subsequent return of thousands of inhabitants to Yatar and Kafra. Since then, UNIFIL has been able, thanks to the co-operation of the local leaders and inhabitants, to maintain calm in the area. This shows, in a limited way, the positive role that UNIFIL can play in restoring peace and security, provided it has the co-operation of the parties. As I have stated in previous reports, although UNIFIL has not been able to implement fully the mandate entrusted to it by the Security Council, there is no doubt in my mind that the Force is an extremely important factor in whatever peace and normality exists in southern Lebanon. It represents Lebanese legality in the area as well as the commitment of the United Nations to support the independence, sovereignty and territorial integrity of Lebanon. It also underlines the resolve of the international community to help to bring about the withdrawal of the Israeli forces from Lebanese territory as a step towards the restoration of international peace and security in the area.

27. I have received a letter from the Permanent Representative of Lebanon (S/19440) conveying the Lebanese authorities' request for the extension of the mandate of UNIFIL for a further period of six months in the following terms:

/...

8/19445

English

Page 8

00585

116

9
9

"I have the honour to inform you that the Government of Lebanon has decided to request the Security Council to extend the mandate of the United Nations Interim Force in Lebanon (UNIFIL), which expires on 31 January 1988, for a further period of six months, on the basis of the provisions of Security Council resolutions 425 (1978), 426 (1978), 501 (1982), 508 (1982), 509 (1982) and 520 (1982) and of other relevant resolutions and decisions of the Security Council.

"The Government of Lebanon, while calling for the immediate implementation of the above-mentioned resolutions, would like to reaffirm the terms of the mandate of UNIFIL as laid down in resolutions 425 (1978) and 426 (1978), the report of the Secretary-General of the United Nations contained in document S/12611 of 19 March 1978, the resolutions 501 (1982) and 509 (1982).

"I should like to assure you that my Government remains persuaded that, in spite of the difficult conditions in south Lebanon, the presence of UNIFIL in Lebanon continues to be highly necessary and constitutes an important factor of stability and an international commitment to the upholding of the independence, sovereignty and territorial integrity of Lebanon."

28. Although the state of affairs in which the Force finds itself 10 years after its establishment is very unsatisfactory and contrary to the expectations of the Council, I feel obliged to support this Lebanese request. UNIFIL is an important mechanism for conflict control in a very volatile situation which, without it, could quickly escalate into a wider conflict. I know that the Security Council is fully aware of the important role being played by UNIFIL. So are the troop-contributing countries which, in spite of the difficulties, risks and expense involved, have continued to make troops available.

29. I would like again to pay tribute here to the selflessness and dedication of the troop contributors who have continued to respond so generously to the Council's requests. Without their continuing support, it would not have been possible to maintain the Force in such difficult conditions. It remains a matter of great concern that, because of the non-payment of assessed contributions by certain member States, those Governments' contribution to UNIFIL should place so heavy a financial burden on them.

30. Finally, I pay tribute to Major-General Gustav Haggglund, the Force Commander, and to all the men and women under his command and control, both military and civilian, for the courage and determination with which they have faced a very difficult period. Their discipline and bearing have been of a high order, reflecting credit on themselves, on their countries and on the United Nations.

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט פ ס מ ב ר ק

דף 1 מחוד 2 דפים

סוג בטחוני שמור

דחיסות רגיל

תאריך/ז"ח 0900 26 בינו' 88

מס' מברק

1/2

554.

המשרד

אל: ממ"ד/ערב 3, ערב 1

מאת: אלי אבידן, וושינגטון

משיחה עם ג'והן קרייג (חצי האי ערב/מחמ"ד)

1. לשאלתי האם מובראכ בא גם כשליח מטעם סעודיה והמפרציות, השיב בשלילה. מבראכ לא הוסמך והנושא ככזה לא עלה בשיחותיו במפרץ, אף כי *TACITLY* הוא יציג בו המקובל עליהן.

2. באשר למידת המעורבות המצרית במפרץ בעקבות חידוש היחסים עם 10 מדינות ערביות, הרי קיים רצון מצרי לגמול לגורמים הנ"ל שהוא הכח המניע לחידוש היחסים, אך שני הצדדים מגלים זהירות ולמעשה עדין בשלב של בדיקת הנושא. המצרים התמקדו בעיקר בשאלת מכירת תוצרת התע"ש שלהם. המפרץ מחווה שוק נכבד והמצרים חזו רוצים לנגוס בו. אליה וקוץ בה, המקומיים מעוניינים בתוצרת מערבית המשופרת יותר באיכותה מזו של מצרים. הנושא עדין בדיון. לא דובר בנושא הסיוע הכלכלי, *PERCE* אך הגורמים השונים שם נתנו לו להבין שמצרים לא תצא מקופחת. חכוייתים כבר אמרו לאמריקאים שכבר נענו עקרונית ככל שמדובר בהן. בנושא הצבאי קרי מעורבות מצרית ישירה שני הצדדים היו מסוייגים אלא אם כן תחול החפתחות דרמטית. מסתבר שהתסריט של העברת כוחות מצריים מותנת בלעדית בהספקת לוגיסטיקה אמריקאית - תחבורה ועוד, ומכאן ששתי המדינות יצטרכו להכנס לדיונים על כך, כך או כך השאלה היא טרם זמנה.

3. קרייג מציין תגובתם הזהירה של סעודיה והמפרציות לנעשה ביהש"ע. מגדירה

כ"סבירה" ובהחלט בלתי *INFLAMMATORY*. ישנן מספר סיבות לכך.

ראשית, הללו שקועות בנושא המפרץ ואינן מחפשות במה נוספת להתגדר בה. שנית אין להם, כלאחרים תמונה קריאה על הנעשה שם וביחוד מי העומד מאחורי המהומות.

אין להם שום סיבה לעודד, למשל גורמים פונדמנטליסטים. קרייג סיפר שהתקשר למספר

אנשים בשגרירויות כאן הנתונות לטיפולו ותמחת בפניהם על כך שכנס הליגה בתוניס העמיד 2..

שהם חללים ובהחלט בלתי *INFLAMMATORY*. ישנן מספר סיבות לכך. ראשית, הללו שקועות בנושא המפרץ ואינן מחפשות במה נוספת להתגדר בה. שנית אין להם, כלאחרים תמונה קריאה על הנעשה שם וביחוד מי העומד מאחורי המהומות. אין להם שום סיבה לעודד, למשל גורמים פונדמנטליסטים. קרייג סיפר שהתקשר למספר אנשים בשגרירויות כאן הנתונות לטיפולו ותמחת בפניהם על כך שכנס הליגה בתוניס העמיד 2..

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף 2 מתוך 2 דפים

סוג בטחוני

דחיפות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

554

2/2

את ערפאת במרכז התמונה שם כאשר, כך טען בפניהם הדבר רק יסבך את המצב ובודאי שלא יתקבל כאן בעין יפה. התשובה שקיבל (לא פירט מי היו הדוברים) היתה שעושים הפרדה בין הפלס' ביהש"ע לבין אש"פ, באשר להתרחשויות שם, אך נימוקיהם בעד "אימוץ" אש"פ בתוניס היר שניים (א) זה לא הזמן להתחשבן עם ירפא בשעה שהפלס' ביהש"ע מנהלים מאבק נגד ישראל (ב) דזה העיקר, הויכוח המרכזי במחפה הערבי עוד טרם תחילת הארועים בשטחים, נסוב בשאלת ייצוג הפלס' בועידת שלום. במסגרת זו רצוי, לדעתם להחזיק את ערפאת בחבל קצר ולהעמידו במבחן ע"י הטלת אחריות עליו שתשמש בידי השמרניות מנוף עליו במידה ותהיינה התפתחויות בנושא המדיני בעקבות המתרחש ביהש"ע. קרייג מציין שאולי הטעון אינו הכי משכנע, אך הוא מעניין כשלעצמו כקו מחשבה של הגורמים הנ"ל. הללו גם הדגישו בפניו שתי נקודות נוספות (א) אי מרכזיותה של סוריה בהתפתחויות, תופעה בהחלט בלתי שגרית. לכן יש גם להוסיף הסזיפיות של פעולת התווך הסורית שאיש אינו מתייחס אליה ברצינות (ב) החתקרבנות הצפויה, ע"פ גורמי המפרץ בין ירדן לאש"פ, הכיוון הוא של אש"פ לעבר ירדן, מהלך שהללו כמובן מקדמים בברכה.

אלי אבידן

. / 10

ס ו פ ס
דף... מתוך... דפים
סוג בשחוני
מיידי
דחיות
תאריך וד"ח
מס' פני

אל:

558

1/6

המשרד

אל: מצפ"א

פגישת השגריר + קונגרסמנים יהודים
בהמשך לשלנו 528 מאתמול

נכחו הקונגרסמנים ווקסמן, ברמן, סיטיסקי, לארי סמית', מל לויין, סנדר לוין, ביילינסון, קרדין, בוקסר, שומר, פרנק, גיינסון, ומצידנו השגריר, הציר, למדן והח"מ. להלן בהרחבה פרטי השיחה.

ווקסמן (בכיר הנוכחים) פתח ודיבר על הזעזוע מהדיווחים לפיהם מדיניות ישראל היא לטבוע עצמות, ומקווה שהדברים אינם נכונים. לשאלת השגריר האם האחרים רוצים להוסיף הערות פתיחה, אמר ביילינסון שכולם יחבטאו כווקסמן, וקרדין אמר שדאגתו היא השאלה להיכן מתקדמים בנושא הפלשתינאי, במובן הרחב.

השגריר הביע שביעות רצונו מעצם הפגישה עם הפורום ומההזדמנות הניחנת לו להתבטא נסמיכות להתכנסות הקונגרס, וזאת בהתחשב בדיווחים הקשים, במיוחד בטלביזיה, לכך העיר לויין, שבסוף השבוע גם התקשורת הכתובה היתה חריפה במיוחד, וביילינסון ביקש לדעת האם אמנם קיימת מדיניות של ענישה קולקטיבית.

בתשובה אמר השגריר, שיש להבין שהדברים הנאמרים הם לקהלים שונים, ובהם מדינות ערב וערביי ישראל. בשבועות האחרונים מנסה ישראל למלא אחרי אחריותה, שהיא בראש ובראשונה הבטחה שרחובות שכם ועזה לא יהפכו לרחובות ביירות. לצורך זה ניסינו שיטות שונות. ההפגנות מקורן באנשים שאולי חשו שכל הדרכים האחרות נכשלו, כפי שמחבטא בין היתר בפסגות עמאן וארה"ב-בריה"מ. בסמוך לתחילת הארועים נרתמו הפונדמנטליסטים ואש"פ ונוצרה מנהיגות (שטרם זוהתה) שהובילה התפגנות-המהומות. מסיבות שונות, ובכללן לחץ מארה"ב ואחרים, כוחות הניטחון קיבלו הוראה לא להשתמש באש חיה אלא בהוראות קצין בכיר ובסכנת חיים.

2/...

2 3 1 1 3 1 2
שית רהג (סוכר) 1/2 1/2 1/2 1/2 1/2 1/2
הסביבה 1/2 1/2 1/2 1/2 1/2 1/2
למנוס 1/2 1/2 1/2 1/2 1/2 1/2
למנוס 1/2 1/2 1/2 1/2 1/2 1/2

סגרירות ישראל - וויסניגסון

ס ו ו ס ו ו ו

ד...2...מחור...דמים

סווג בסחוני

דחיות

מאריך וז"ח

סמל מדינה

אלו

2/6

558

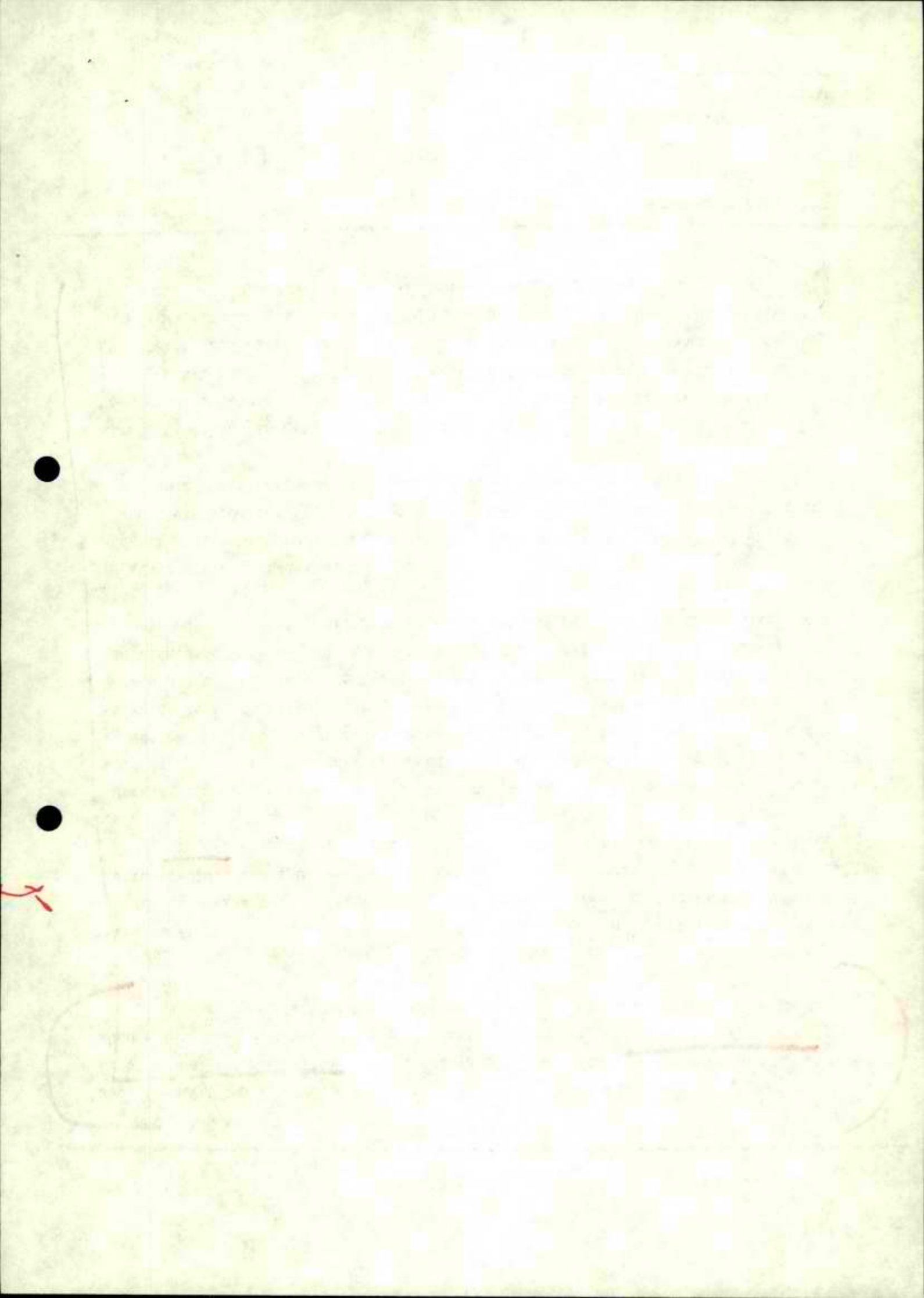
לפני עשרה ימים נוצר מצב של stand off, כשהמפגינים הבינו שאם לא יגיעו לכדי סיכון חיים יוכלו להמשיך, ולאור זה יש לראות את הערת שהביט (שחיא איננה הצהרת מדיניות), כאשר כיוון לקהל המקומי שחשב שהמשך המהומות יביא ליציאת ישראל מהשטחים. נוכח זאת ניתנו הוראות להשתמש בכוח פיזי נדרש, ואין מדובר במדיניות של מכות, למרות ששהביט העיר הערה שהתפרשה כך. על אף שאין מדיניות כזו, אין פירושו שלא היו מקרים של שימוש מוגזם בכוח, אולם יש לראות זאת בהתחשב ברקע.

ואמנם, הצבא בישראל היה מוטרד כמו הנוכחים ולכן משהביט מצא לנכון להוציא תהורה (ממנה ציטט השגריר). נכון שהתמונה בתקשורת אינה נעימה, אולם חובה לשקול על הרקע בו פועלים כוחות הביטחון. התייחסות לארועים בנפרד מתרקע תשחק לידי האויב. יש לראות הנעשה כעוד סוג של מלחמה נגד ישראל.

ווקסמן פתח את דברי תגובתו בהדגישו שמדובר בפגישה פרטית. הנוכחים יודעים כבר ששה שבועות על הבעייה הקשה, לרבות בתקשורת, ומרביתם ניסו להסביר, תוך שהם יודעים שישראל סובלת מאבדן עמדות בדעת הקהל. לאחר כל זאת, שמעו ציטוט מפי שהביט על מדיניות, או אפילו נוחל, של הכאות כשיטה לחיסול המהומות, ודבריו בגדר איתות לחיילים שהתנהגות זו מקובלת. הנוכחים אינם יכולים להסביר זאת לעצמם. קל וחומר לאחרים. הוא בספק האם משפט מעין זה יעזור כלפי המאזינים הערבים, ואף כי מבין האילוצים המפלגתיים בארץ, חובה לחשוב על דעת הקהל. לו אין פיתרון, אולם בוודאי זה אינו בהכאת אנשים שנכחו באתר הפגנות.

סנדר לוין מבין שהתקשורת מסלפת, אך בכל מקרה אין דרך להסביר דברי שהביט. אחדים מהנוכחים ביקרו לאחרונה בארץ, והם מבינים את ההקשר. חששם הוא לפגיעה ביכולתם לפעול למען ישראל, ובישראל עצמה. לא ניתן להסביר המשפט ההוא (ווקסמן: או ההתנהגות). האם השגריר יודע מה עולה ברוחו, כיהודי, נוכח, שבירת עצמות? כיצד ניתן, לחשוב שהתבטאות שנועדה כלפי קהל אחד לא תהדהד במקום אחר? ואם דברי השר אינם מדיניות, אזי מה הם?

גיינדנסון: התיסכול חורג מהשבועות האחרונים. הוטרד מדברי השגריר על הנעשה בעזה כמלחמה נגד ישראל - עזה היא hell hole לגור בו ותחושתו, בין היתר על-סמך פגישה עם רח"מ, היא של ישראל אין לוייז. לפניות עתונאים על ישראל כציילה הוא משיב שגם ארה"ב בשנות ה-60 לא טיפלה היטב במהומות, ובכך הוא מטפל בשאלה. אולם לעצמו הוא שואל: האם אחרי



31
16

558

שנחמדוד עם הבעייה העכשווית. התהיה לילדיו ישראל בעוד 20 שנה? הוא חש שתגובה ישראל למצב ש"זה יעבור". לו חש שיש בסיון לטפל בבעייה, הכל היה נראה אחרת. כל היהודים הפעילים באזור המומים מהדיווחים מהארץ.

פרנק: זכרי שהביט החריפו את המצב, העוצר לא סייץ, בשל התפיסה של עונש קולקטיבי. והינחת אנשים שלא חטאו. בדרכו לפגישה נתקל באחד מעמיתיו שסיפר לו ששמע באזור הבחירה שלו, לראשונה, דיבורים על קיצוץ הסיוע לישראל (ולקונטראס). הם יטבירו את הנעשה אם לא תהיה ברירה, אך הוא רחוק מלהתכנע ולומר שישראל עשתה הכל לפיתרון הבעייה לטווח ארוך. הוא מסכים לדברי שתי"ח, שהסיכון הגדול עמון בסטטוס קוו.

ברמן: הבעייה במדיניות "תכוח במקום ירי" היא, בנוסף לעונש הקולקטיבי, באימפליקציה שהירי בצבר לא היה בטל סכנת חיים. הוא מעוניין לשוב לדברי גיידנסון ולומר טכל צעד חד-צדדי שישראל תנקוט (סיפוח, נסיגה, גירוש או אימוץ הסטטוס קוו) יהיה בעייתי, ולכן הוא מקווה שמהאנרגיה הקיימת בישראל תצא תוכנית חיובית לגבי תנאי החיים בשטחים. בנוסף, בעקבות הארועים האחרונים תהיה בדיקה יותר יסודית של עמדת ישראל לגבי מיהו פלשתינאי בר-שית.

בוקסר: באזור הבחירה שלה בסביבות סן-פרנסיסקו, 10% בוחרים יהודים, ושני הנושאים המרכזיים בפניות אליה בתקשורת היו הקצבת אינדיה לישיבות בצרפת, והנעשה בשטחים. תשובתה לנושא השני היא שזו הוצאה של התעלמות מהבעייה, והמסקנה שארה"ב לא עשתה די, ובנוסף, נדרשת למחלוקת הפנימית בישראל, ואולם לגופו של עניין מה שרואים הוא *devastating* בשבילם ו- *undermines* את כל האושר לגבי ישראל ומשמעותה. עליכם לפעול מהר, ולו להוסיב אנשים השונאים זה את זה לייז שולחן אחד.

דף 4 מחזור 6 דפים

סווג בסחונני

דחיפות

תאריך/ז"ח

מס' מבוק

4/6

558

גידנסון: תוכלו להגיב לדברינו באמירה שהסוגרסמנים היהודים נבהלים ממעט לחץ, וחוששים שיפסידו בגלל התמיכה בישראל, אולם אין הדבר כך - הם משתתפים בישיבה כי הם חוששים לישראל, ולא לעתידם הפוליטי.

ווקסמן: מאמו המערכה ב - *MIT* ביום אי משקף את עמדתה ההיבט המטריד אותו במיוחד אינו דווקא יחסי הציבור הלקויים אלא הרושם שהנעשה הוא באישור ממלכתי - מדובר לא במשהו שנראה רע, אלא במשהו רע *morally reprehensible*. אין שום דבר להצדקתו. הוא אינו רוצה לחדש להטוואות עם מעשי סוריה בחמה - מצבה של ישראל חמור אם היא דקוקה להטוואה כזו.

מל לויין: הוברים שפרנק שמע מעמיתו אופייניים, בכינוס הדמוקרטי במערב וירג יכיה בסוף השבוע דיברו רבים מעמיתיו מחור תחושות שבין כעס לחוסר אמונה. כל ישגו בארץ - לנעשה יהיה מחיר פוליטי - יהיו אנשים שעמדותיהם ישחזו כתוצאה מהארועים. הם עצמם אינם יכולים להבין, לתמוך או לקבל המדיניות, ויהיו שאלות פומביות. חשור שהשגריר יצא מהפגישה חור הבנת ההשלכות.

עמית: כבר היו השלכות לטווח קצר, כגון בהטוואה לדוא"פ, בתקשורת וישראל *is playing into their hands* ומספקת תחושת. מבנם היה עדיף לו נשארם מחוץ למחנות חושט שבארץ אין קוראים נכון את המפה, כפי שקרה בהערכות התורכים הצעירים *מאחורי* שיהיו רק כמה אלפים בהפגנת שלום עכשיו. הבעיה היא כמובן האיומים הפלשתינאים לא ניתן להביא לפתרון בלא השתית. בכל מקרה, בפגישתו האחרונה עם רה"מ החרשם שהלה מאמין שיש צורך בפתרון עכשיו ויש אופציות שהוא עובד עליהן. טמיה הציץ שאין צורך להתחין עד בואו הנה במרט. מוטב להחבטא ברוח זו כבר עכשיו. לממשל אין שום מדיניות, הם חוזרים ליוזמה רייגן. מי יודע מה האפקט המצטבר של פולאוד, אירן-קונטרס, הברחות הטכנולוגיה וארועי ההוה. להערכתו מגיעים כעת למים בלתי מוכרים, וההיה בעהי קשה בארה"ב, במישור הקונגרסיונלי.

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף 5 מחוד 6 דפים

סוג בטחוני

דחיפות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

5/6

558

סיסיסקי אינו מבין כיצד מושלים בארץ, שורש המכות בתסכול אולם הפתרון רק בממשל. אשר לפתרון, תהיה טעות לכפות פתרון רע, שישראל תצטרך בסופו של דבר לחיות איתו בוקסר: השאלה היא של תהליך. סיסיסקי: בלי ממשל אין תהליך. גיינסון: יש שאלה של רושם, על רה"מ להצהיר השכם וערב על נכונותו למו"מ. לוי: התמיכה בישראל היא בשל מה שהיא מייצגת. אם תאבד זאת בדעת הקהל... והמאמרים כבר מתחילים להשפיע.

השגריר: ההערות כאן לגיטימיות, בדברי פתיחתו ניסה להציג את הנושא המיידני, הנוכחים מוטרדים מהפתרון והתדמית החיונית להמשך התפקוד (סמית - הסיבה לתמיכה היא גם הסיבה לנפילה). ישראל לא השמיעה השואה לסוריה. ניתן לבקר תערה ישראלית זו או אחרת אך אין להסיק שמדובר במדיניות. הוא מסכים שהבעיה אינה רק אופן ההצגה אלא גם המדיניות לטווח ארוך, וביום ה' ניסה להסביר לרשתות שקילים כלי כבר עשור-הסכמי ק.ד. אפילו צ'נסלור חסכים שלו היה מיושם, לא היינו מגיעים עד הלום. מעבר להבדלים, רה"מ ושה"ח מסכימים על פתרון שתחילתו בהסכם ביניים - לא ניתן לצפות לפתרון מיידני אחרי 40 שנות סכסוך. ניתן לקרוא יותר או פחות לתוך ק.ד., אך שניהם מחויבים. סמית: הכל מסכימים לכך. השגריר: זו אינה תחושתנו.

סנדי לוי: בחדר זה אין הסכמה לגבי התוכנית לטווח הארוך, המחקר יותר ויותר לטווח הקצר. בביקורו בארץ התרשם שדוגלים בהחזרת הסדר על כנו, ואח"כ מו"מ. לדעתו הסטטוס קוו אינו בר-ביצוע, ולצערו ישראל אימצה מדיניות המאשרת הכאת בני אדם. זה יפגע בעתיד. השגריר אמר שאין לקבל *an unfortunate statement* כביטוי למדיניות וסמית הגיב שהמצלמה מאשרת שכך אמנם פני הדברים. השגריר המשיך שעלינו להיות יותר *perceptive* מהמצלמה. הוא ניסה להעביר לממשלתו את התמונה המצטיירת כאן, ואם אנמרים בשל הביטוי ההוא, כל מדיניות ישראל נראית אחרת. אם אתם מרכזים הערותיכם סביב הטווח הארוך, ושחיקת התמיכה הפוליטית בקרב יהודים ולא יהודים, זהו מסר רציני שצריך להעביר. אולם יש לשמור על פרספקטיבה ומשום כך מקובלת עליו התייחסות בוקסר. הוא אינו מנסה לומר שלאורך ששה השבועות שחלפו פעלה ישראל ללא דופי - מדובר במצב חדש, ושוגים. אולם להסיק מכך שאין מדיניות והתקוה היחידה היא בשימור הסטטוס קוו אינו נכון.

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ו ס ס מ ב ר ק

דף 6 מחוד 6 דפים

סוג בטחוני

דחיפות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

6/6

558

גיינדנסון חזר על התרשמותו מהפגישה עם רה"מ ולפיה שימור הסטטוס קוו הינו המדיניות, וציין שמבוכתו עוד מלפני הערת שהב"ט.

ווקסמן סבור שישאל מעונינת להשתחרר מהסטטוס קוו אולם בינתיים היא שולטת באוכלוסייה שאינה רוצה בכס. ומגיבים ללחצים. ישראל אמנם שגתה והנוכחים מבינים את הבעייתיות בתחילה אולם עברו ששה שבועות, ונוכח הבסיבות מדיניות המכות לא נראית כטעות, אלא כפעולה מתוכננת מראש בגיבוי ממשלתי לעסוק ב *Savagery*. לו אין עמדה לגבי ועידה בינ"ל או אוטונומיה אבל הוא יודע שישאל חגיע ל *Savagery*. זה אולי טוב לתצרוכת פנים אך רע בעולם קרדין: ויקשה על פתרון. סנדי לוין אני ושכמותי, שעבורנו קיום ישראל הוא הדבר החשוב ביותר... מל לוין (מגדיר את תגובתם) *cringed*.

השגריר חביע חבנה למצוקת הנוכחים, במיוחד בעלי הזכרון ההסטורי. מציע להמנע מלרכז את כל המדיניות הישראלית בטרמינולוגיה... אותו שהב"ט הוא גם האיש האומר שהסטטוס לא יפתר באלימות.

ברמן מציע לצאת באופנסיבה דיפלומטית, אולי לנקוט בצעדים חד צדדיים, בוקסר סבורה שיש להזכיר לציבור הרקע ההסטורי כגון שישראל הציעה הרצועה למצרים, ונראה.

סמית העריך שהתמיכה בישראל טעונה טיפוח מתמיד. הוא ובוקסר חזרו שוב על הקשר בין תמיכת הקהל והקונגרס, ואבדנם ההדדי.

השגריר סיכם ואמר שעבר פגישה קשה עם ידידים, הוא רוצה שידעו שישראל מחפשת הדרך לפתרון. היא מודעת למורשתם ולמחויבות הנוכחים ולאופן שבו יטבירו הדברים לעמיתיהם. חשוב ששמע ויעביר לממשלה שאנחנו תחת אש, ויכולים לסמוך על תמיכת הנוכחים, לכך הגיבו כמעט כולם שזה נכון לכן הם נוכחים. אולם הם זקוקים למסר שלא יאבד תחת מסר ההפסדות.

אחר-כך אמר סמית שהמכות ייפסקו, ווקסמן שאל מה יקרה אם לא יועיל. והמילה האחרונה היחה של הווארד ברמן, שאמר שהמצב הנוכחי הוא חלומם של מנהיגי ערב. טובה הרצל 6/16 (הצ)

נ י ו י ו ר ק

.7777

כנס ועידת הנשיאים

1. רצ"ב תוכנית ראשונית-טנטטיבית לכינוס. העברנא בדחיפות להונליין ובקשהו להעביר

תגובתו בהקדס האפשרי.

2. בנוסף, מבקשים תגובתו באשר לדרך בה ישולבו מנכ"ל רה"מ וממחוץ בתוכנית

הכנס.

מצפא

של - ה זכיוני, קפ"ה

אישור מנהל המחלקה :

השולח: משה בר

26.1.88

תאריך וזמן חיבור (ימולא ע"י השולח)

אישור לשכת המנכ"ל: 16.10.90
[לציין תאריך וזמן העברה לקשר]



DRAFT

1026
2
4

Presidents Conference Meeting in Jerusalem,
Feb. 28-March 3, 1988

Sunday, 28 February

Afertnoon - Arrival

7.30 PM - Reception

Monday, 29 Feb.

7.45 - Breakfast with the Defence Minister, Mr. Rabin

9 - 10.45 "Israel - U.S. Relations"

Dr. Shai Feldman - Jaffe Institute for Strategic Studies

Mr. Zvi Rafiah

Mr. Moshe Arens, M.K.

Mr. Amir Oren - Journalist, "Davar"

11.45 - 1 PM Economic - Commercial Issues

Mr. Y. Maor, President American-Israel Chamber of Commerce

Prof. M. Bruno, Governor of the Bank of Israel

Mr. I. Keisar, Secretary General of the Histadrut

Head of "KOOR" or "KLAL" Corporation

1 PM Lunch hosted by El-Al's Director General, Mr. Harlev

3 - 5PM : Security, Terrorism Panel

Briefing by the Chief of Intelligence Corps, IDF.

General (Res.) A. Yariv, Head of the Jaffe Institute

Dr. A. LevrAn, Tel Aviv University (Military Balance of Power).

Dr. Ariel Merari (Terrorism)

7.30 PM Dinner with the Siebenberg Family

Tuesday, March 1st.

7:45 Breakfast with Mayor Teddy Kollek

9 - 10:45 "The Israeli Image"

Hirsh Goodman - "Jerusalem Post"

Uzi Benziman - "Haaretz"

Zeev Schiff - "Haaretz"

Dan Fisher - "Los Angeles Times"

Jonathan Broder - "Chicago Tribune"

Dr. Dina Goren - Hebrew University

3/026
L

- 2 -

- 11:15 PM Israel - Diaspora : The Partnership
S. Dinitz - Chairman of the Jewish Agency
Prof. P. Pelai
Mr. Abba Eban, M.K.
Prof. David Hartman
- 1 PM Lunch WITH the Prime Minister
- 3-5 PM Social Issues, Demography Elections
Dr. Israel Katz - Head of the Israel Institute for Social Research
Mr. Meir Shitrit, M.K. - Mayor of Yavne
Amir Peretz - Mayor of Sderot
Eli Dayan - Mayor of Ashkelon
Nissim Zvili - Co-Chairman, Settlement Department, Jewish Agency
Hanoach Smith/Dr. Miha Zemach : Voting Patterns in Israel
- 7:30 PM Dinner hosted by Speaker of the Knesset

Wednesday, 2 March

- 7:45 Breakfast with Finance Minister, Mr. Nissim Moshe
- 9 - 11:30 Jewish-Arab relationship in Israel and the Territories
Brig. General (Res.) E. Sneh, Former Civil Administrator of Judea and Samaria
Mr. Ehud Olmert, M.K. (Likud)
Mr. Benjamin Ben-Eliezer, M.K. (Labour)
Mr. Amos Gilboa Adviser to the PM on Israeli Arab Affairs
An Israeli Arab public figure
- 11:30-1 PM Immigration Absorption in the 1990's
A panel of 3-5 of American Jews who 'have made it' and became to be 'success stories' in the Israeli economy/industry : personal experiences
- 1 Pm Lunch WITH vice Premier and Minister for Foreign Affairs
Mr. Peres
- Afternoon Visit an Army Base (Merkava Tank) as guests of the IDF.
- 18:00 Reception hosted by President Herzog
- Dinner with Soviet Jews (will try to invite Begun, Ida Nudel, Slepak, Prof. Lerner, Prof. Jaffe, Scharansky and others)

Thursday, March 3

- Leave Jerusalem
Visit the Afro-Asian Institute in Tel Aviv
- Afternoon - Free
- Departure

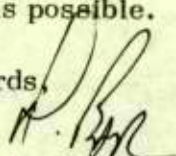
4026 $\frac{4}{5}$

Remarks, Questions :

1. This program is only a DRAFT; nothing has been set yet.
You should note that only some panelists of those listed here will participate in the sessions; we shall pick those from the names mentioned here.
2. We did put Kollek on the program; he should not be missed especially following the latest events in Jerusalem.
3. We suggest that the sessions will be chaired on a rotation basis by a respective president from the delegation.
4. Regarding the reception on the first day - would you like us to invite the guests ? Shall we design the invitations card or do you have your own?
5. Please let us know the flights .

Please let us have your comments as soon as possible.

Regards,


Moshe Bar

משרד החוץ-מחלקת הקשר

שמור

** בכנס

**
**
**

חוזם: 1,16027

אל: המשרד

מ-: נר: 510, תא: 250188, זח: 1200, דח: ב, טג: ש

נד: &

בהול/שמור

אל: מנהל ארבל 2

דע: סמנכל ארבל, השגריר/הציר/מתני-ווישינגטון-(ורש
 נר 121 -הועבר בנמד)
 השגריר/ הציר-לונדון

מאת: יוחנן ביינ

מועב'ייט-דו'י'ח המזכ'י'ל

שיחה עם שגבריטניה (מס' 2) ג'יון בירצ'.

א. נשיא מועב'ייט(הבריטי) בוגש המזכ'י'ל ב-10.00 היום
 (25.1) לדיון במפרץ וכן במהלכי מועב'ייט בנושא דו'י'ח
 המזכ'י'ל.

ב. ב-11.30 תתכנס מועב'ייט לישיבה לא רשמית. בכונת
 הבריטים לבדוק דעות החברות לגבי ההמשך.

ג. לדעת הבריטים רצוי למנוע הצעת החלטה ולהסתפק בהודעה
נשיאותית. סביר שאי אפשר יהיה למנוע דיון ושתהיה
דרישה לכל הפחות לדיון 'ימתוני' שבסופו הודעה נשיאותית
 המקבלת בברכה את דו'י'ח המזכ'י'ל וכו'.

ד. ייתכן כמובן שאש'י'פ ינסה לזחוף לדיון נרחב מחדש
 ולהצעת החלטה- אך נראה, לדעת ביוץ, שגם 'המתונות'
 הערביות אינן רוצות לחזור על תסריט דיון לבנון-
 והיינו הצעת החלטה קיצונית ו-ווטו אמריקני. אמר

RECEIVED
100-100000
100-100000
100-100000

RECEIVED

100-100000

100-100000
100-100000
100-100000

100-100000

100-100000

100-100000

100-100000
100-100000
100-100000

100-100000
100-100000

100-100000
100-100000
100-100000

100-100000
100-100000
100-100000

משרד החוץ-מחלקת הקשר

בי אין צורן לדעתם בהצעת החלטה יישכן הצלמות הדיזיה
עושות את עבודתם ואין המתונות רוצות לתת במה
ל" WILD MEN
של אש"פ.

ה. בתוניס מונתה ועדת המישה-אן לא ברור מה תפקידה
בדיוק. אין ידיעות בשלב זה. על כוונת שרי חוץ ערביים
לבוא לדיון מעב"יט.

נאד"מ.

תפ: שהח, רהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, ממנכל, ממד, רם, אמן, ארכבל, אירא,
אירב, מזתים, משפט

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
455 FIFTH AVENUE
NEW YORK 17, N.Y.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
455 FIFTH AVENUE
NEW YORK 17, N.Y.

1911

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
455 FIFTH AVENUE
NEW YORK 17, N.Y.

ירצא **

שמור

**

**

**

חוזם: 1/15736

אל: בני/979, רוש/774

מ: המשרד, תא: 250188, דח: 1706, דח: ב, טג: ש

נ ד: ש

שמור/בהרל

אל: בני-יורק, רושינגטון.

מועב'ט - דו"ח המזכ"ל על השטחים.

א) המזכ"ל קיים היום (25 ינואר) דיון בין-אגמי על דו"ח המזכ"ל לקראת הדיון הצמוי במועב'ט. ההנחיות שסוכם ע"י המזכ"ל ישמשו לבס בסיס להתבטאות במועב'ט (אם יהיה דיון) ו/או לשיחות עם נציגים.

ב) להלן העקרונות המנחים שסוכם בדיון:

1. ישראל (וארה"ב) הביעו כבוד בעבר התנגדותן לוועידה הבינלאומית במתכונת החלטות העצרת (38/58/C וחלאת).

2. התנגדות ישראל לוועידה בינ"ל עמ"י ההחלטות הנ"ל, איננה סותרת מדיניות ישראל לנהל מו"מ ישיר עם שכנותיה במסגרת בינלאומית המוסמכת על הצדדים למו"מ. אי לכך ישראל תקדם בברכה נסיונות המזכ"ל לקדם

AN EFFECTIVE NEGOTIATING PROCESS

ולתתיר את המבוי הסתום הנוכחי (סעיף 55 של הדו"ח). ישראל רואה באיגרת שורנרזה למזכ"ל נסיון לשבור מחש את רעיון 'הועדה המכינה' שהועלה בהחלטות העצרת ושכנתה באופן עקבי ע"י ישראל וארה"ב.

3. יש לדחות בתוקף ממצאים ומסקנות בדו"ח המבוטטים על טענות שרוא שהושמעו ע"י בני שיחו הערבים של גולדינג, תוך הבטת צער על כך שהמזכ"ל אמנם מודה בקיומן של

SECRET

REF ID: A66666

1. The purpose of this document is to provide information regarding the activities of the [redacted] group, which is active in the [redacted] area.

II. Background

A. [redacted] group, [redacted]

B. [redacted] group, [redacted]

C. [redacted] group, [redacted]

D. [redacted] group, [redacted]

E. [redacted] group, [redacted]

F. [redacted] group, [redacted]

G. [redacted] group, [redacted]

H. [redacted] group, [redacted]

משרד החוץ-מחלקת הקשר

סתירות ומכיר בקושי לבדוק אמיתות הטענות (טעין 49) אך בכל זאת בוחר להסתמך על טענות בלתי בדוקות כאלו להסקת מסקנות והצעת הצעות. דוגמה טובה לכך קיימת בטעין 27 של הדו"ח ו-3 המלצות הכלולות בו. יש להדגיש שצה"ל (מפקדת מצי"ר) מנהל מערכת הזרחה ברחבת לצורך הפצת הזראות המשפט ההומניטרי הבינ"ל, והטענות על הפרעות בביכול למינוי פצועים וחולים ולהכנסת מזון ותרופות הן מופרכות מן היסוד.

4. בקשר לדברי המזכ"ל והמלצותיו על תחולת (APPLICABILITY) האמנה הרביעית יש לחזור בתוקן על כך שאמצעי הענישה הננקטים בידינו אינם עומדים בסתירה להוראות האמנה עפ"י פירושן המשפטי המקובל עלינו. דבר זה גם אושר במסקי דין רבים של בג"צ. יש לבטל מחדש עמדתנו הרשמית כלפי יושבי האמנה כפי שנוסחה בהודעתנו לצ"א והמובאת מחדש להלן:

"ISRAEL MAINTAINS THAT IN VIEW OF THE SUI GENERIS STATUS OF JUDEA, SAMARIA AND THE GAZA DISTRICT, THE DE JURE APPLICABILITY OF THE FOURTH GENEVA CONVENTION TO THESE AREAS IS DOUBTFUL. ISRAEL PREFERS TO LEAVE ASIDE THE LEGAL QUESTION OF THE STATUS OF THESE AREAS AND HAS DECIDED, SINCE 1967, TO ACT DE FACTO IN ACCORDANCE WITH THE HUMANITARIAN PROVISIONS OF THAT CONVENTION".

5. יש לנו עניין מיוחד להבליט אותן קביעות, המלצות ומסקנות 'חירביות' שבדו"ח המזכ"ל ושמהן אנו יכולים להפיק תועלת מדינית והסברתית:

5.1 הכרת המזכ"ל באחריות הבלעדית של ישראל על שמירת החוק והסדר בשטחים.

5.2 קביעתו של המזכ"ל המשתמעת מהב"ל, שאין טעם ותכלית בנסיון להציב חילות או משקיפים בלשהם מטעם האו"ם.

5.3 ההערכה שהמזכ"ל מביע לש"פ שאנו מושיטים לועד הבינלאומי של צ"א (ICRC) לצורך מילוי משימותיו ההומניטריות.

5.4 קריאת המזכ"ל להגברת הסיוע הבינ"ל באמצעות UNDP למיתוח השטחים ושימור איכות החיים של התושבים והענותנו

6. ליתר פירוט תוכלו להעזר גם בהודעה * מפי חוגים

IN THE COURT OF THE DISTRICT OF COLUMBIA
IN RE: THE ESTATE OF JAMES EARL RAY, JR.
DECEASED
JAMES EARL RAY, JR., DECEASED
BY WILLIAM J. RAY, JR., ADMINISTRATOR
OF THE ESTATE OF JAMES EARL RAY, JR.
DECEASED
VS.
THE UNITED STATES OF AMERICA
BY THE ATTORNEY GENERAL
PLAINTIFFS
DEFENDANT

THE UNITED STATES OF AMERICA
BY THE ATTORNEY GENERAL
PLAINTIFFS
VS.
JAMES EARL RAY, JR., DECEASED
BY WILLIAM J. RAY, JR., ADMINISTRATOR
OF THE ESTATE OF JAMES EARL RAY, JR.
DECEASED
DEFENDANT

THE UNITED STATES OF AMERICA
BY THE ATTORNEY GENERAL
PLAINTIFFS
VS.
JAMES EARL RAY, JR., DECEASED
BY WILLIAM J. RAY, JR., ADMINISTRATOR
OF THE ESTATE OF JAMES EARL RAY, JR.
DECEASED
DEFENDANT

THE UNITED STATES OF AMERICA
BY THE ATTORNEY GENERAL
PLAINTIFFS
VS.
JAMES EARL RAY, JR., DECEASED
BY WILLIAM J. RAY, JR., ADMINISTRATOR
OF THE ESTATE OF JAMES EARL RAY, JR.
DECEASED
DEFENDANT

THE UNITED STATES OF AMERICA
BY THE ATTORNEY GENERAL
PLAINTIFFS
VS.
JAMES EARL RAY, JR., DECEASED
BY WILLIAM J. RAY, JR., ADMINISTRATOR
OF THE ESTATE OF JAMES EARL RAY, JR.
DECEASED
DEFENDANT

משרד החוץ-מחלקת הקשר

מדיניות' שהורקה אליכם בנפרד.

7. לוורשינגטון- (בתאום עם סמנכ"ל צפ"א):

א. בשיחותיכם עם האמריקנים בודאי תרצו להדגיש את בחינתם של הסובייטים במים עכורים ונטייתם החוזרת להשתלב בתהליך המדיני בזלת האחורית הן ע"י הפעלת מועב"ט (מכתב שוורכודה) וקריאותיהם להצבת משקיפי או"ם (אשר נדחו הפעם ע"י המזכ"ל עצמו).

ב. לא ברור לנו עדיין באיזו דרך תטפל מועב"ט בדר"ח המזכ"ל. אולם מאחר ומרכיבים מסוימים של בדר"ח, כפי שמפורט לעיל, אינם מקובלים עלינו - אנו מצפים מהאמריקאים שיטמזו על כך שלא תתקבל במועב"ט כל החלטה מחייבת בנושא לפתרון הסכסוך שלא בהסכמת הצדדים.

ראש אגף ארבי"ל

מב/מט

ת"ב: שחח, דהמ, שהבט, מנכל, ממנכל, סמנכל, ממד, רט, אמך, מצפא, ארבל, 2, מדחים, משפט

1. THE FIRST PART OF THE REPORT IS A SUMMARY OF THE

2. THE SECOND PART OF THE REPORT IS A SUMMARY OF THE

3. THE THIRD PART OF THE REPORT IS A SUMMARY OF THE

4. THE FOURTH PART OF THE REPORT IS A SUMMARY OF THE

5. THE FIFTH PART OF THE REPORT IS A SUMMARY OF THE

6. THE SIXTH PART OF THE REPORT IS A SUMMARY OF THE

7. THE SEVENTH PART OF THE REPORT IS A SUMMARY OF THE

ירצא **

טורי

**

**

**

חרום: 1/15711

אל: נוש/776

מ-: המשד/תא: 250188/זח: 1620/דח: מ: טב: ט

ג: ד: 8

טורי/מיוזי

רוש / 2. דרור

הכוון: בקשת סיוע.

1. ביום שישי מסר שר האוצר לשגריר מיקרונג את בקשת הסיוע. בכחור וילטון מהשגרירות, המנכ"ל, לובנסל, טאטי ודברת. השיחה היתה ידידותית ובאווירה טובה.

2. השר הציג בדבריו את הישגי המשק בתחום היציבות, המחירים, היצוא, השקעות והצמיחה. השר הדגיש מחויבותו להמשך המדיניות לייצוב המשק, בעיקר בתחומי התקציב והשכר, על אף היות השנה שנת בחירות. הוא ציין את הקושי בהמחאה ברטפת של קצב עליות המחירים. השר אמר, שלפי היעדים שהצבנו לעצמנו ושמצאו ביטויים בבקשת הסיוע, ימחקו צרכי הסיוע הדרגתיים בשנות התשעים. כן הזכיר מחויבותנו, שהחשכון מהמחנות הריבית על החוב לארה"ב לא ישמש להגדלת ההוצאה.

3. השגריר שיבח את המדיניות הכלכלית ואת הישגיה, ארה"ב תמשיך לקיים התמימות עם ישראל, ברוח הידידותית המקובלת, בדבר המדיניות הכלכלית, אולם ההחלטות הן של ממשלת ישראל. השגריר ציין שזו פעם ראשונה ששר האוצר מודיע על המחנות בקשת הסיוע בשנים הבאות, דבר העולה בקנה אחד עם המדיניות התקציבית של ארה"ב. הוא הזכיר את המכרז המסתמן בעניין פרטון מוקדם של החוב לארה"ב.

דברת

מג/מט

משרד החוץ-מחלקת הקשר

ת.פ. : שהח, רחמ, ממכבל, מממכבל, בידרן, מצמא, מינרבי, כלכליתב', דברת, אורר

100-101-101-101, 100-101-101-101, 100-101-101-101, 100-101-101-101

100-101-101-101

100-101-101-101

100-101-101-101

100-101-101-101

100-101-101-101

100-101-101-101

100-101-101-101

100-101-101-101

100-101-101-101

100-101-101-101

100-101-101-101

100-101-101-101

100-101-101-101

100-101-101-101

100-101-101-101

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף מתוך דפים

סווג בטחוני שמור

דחיפות רגיל

485

תאריך/ז"ח 0915 25 בינו' 88

המשרד

מס' מברק

אל: מנכ"ל מדיני. מנהל מצפ"א

בחירות 88 - טכום תקופתי

שבועיים לפני תחילת תהליך הבחירות המוקדמות באיובה ושלושה שבועות לפני ניו המפשייר התמונה מעורפלת למדי והסקרים אינם יכולים לתת תחזית אמינה. ההערכה של רוב המומחים היא כי הפעם ישמשו איובה וניו המפשייר מסגרת ראשונית שתקבע למי אין כל סיכוי להמשיך. שכן כשלון מוחלט פרושו סגירת ברזי הממון ואי יכולת להמשיך.

שלושה מועמדים פטורים, למעשה, מהמסגרת, אצל הדמוקרטים: ג'סי ג'קסון, שכן כל הטקטיקה שלו בנויה מראש על פניה לדרום בראשית מרץ, ואל גור שגם הוא ייתר מראש על מאמץ רציני בשתי המדינות הראשונות והשקיע עיקר מאמציו בדרום, ואצל הרפובליקנים פט רוברטסון, שאמנם עובד קשה באיובה וניו המפשייר, אך בכל מקרה יש לו די כסף ויכולת להמשיך בדרום, אף אם יכשל בתחילה.

התופעה הבולטת בכל המשאלים האחרונים באיובה היא התחזקות מרשימה של ריצ'רד גפהארדט בדמוקרטים, ובאיובה וגם בניו המפשייר התחזקות מה של קמפ ברפובליקנים. באיובה מוסיף הסנטור דול להוביל בהפרש ניכר לעומת בוש, ואילו בניו המפשייר התמונה הפוכה. בכל המשאלים הולך ונחלש מצבו של גארי הארט, גם בשל גילויים על ממון בלתי חוקי של מערכות הבחירות שלו לנשיאות.

לפיכך, תמונת המצב היא: אצל הדמוקרטים:

דוקקיס, גור וג'קסון ימשיכו לבטח לדרום, ומהרביעיה גפהארדט, סימון, באביט והארט ישרדו כנראה אחד או שניים.

אצל הרפובליקנים: בוש ודול המובילים, רוברטסון ימשיך לבטח, ולכל היותר ישרד אחד מהשלישיה - קמפ, דו-פונט והייג.

דני בלור
גור וג'קסון ימשיכו לבטח לדרום, ומהרביעיה גפהארדט, סימון, באביט והארט ישרדו כנראה אחד או שניים.

END

EMBASSY OF ISRAEL
WASHINGTON, D.C.



שגרירות ישראל
ושינגטון

טופס מברק
דף 1 מתוך 1 דפים
סוג בטחוני: שמור
דחיפות: מידי
תאריך וז"ח: 26/1/88-11:00
מס' מברק

543

אל: המשרד

אל: מנהל מצפ"א
דע: סמנכ"ל צפ"א, סמנכ"ל אמית"ק

ועידה בינ"ל - כנס בני-ברית

אירגון בני ברית קיים כנס של חצי יום ב-22/1 לדיון בשאלה הצריכה ישראל להשתתף בוועידה הבינ"ל. בני ברית מקיימת כנסים כאלה לעיתים מזומנות. בספטמבר הנושא היה על יחסי ישראל והתפוצות, באוקטובר על יחסי ותיקן - ישראל והיהודים.

בכנס ב-22/1 השתתפו מצד אחד השגריר אמיל חביב ופרופ' עימנאל סיון ומצד שני השגריר מאיר רוזן ועוזר מזכיר המדינה לשעבר איגלברג.

עימנאל סיון ניתח המצב במו"ת ומסקנתו היא שהועידה הבינ"ל היא הדרך המציאותית היחידה הקיימת לחחילתו של תהליך השלום. לדעתו ישראל היא הצד המעוניין נגד הסטטוס קוו ובעד הסדר (כהסכם קמפ-דייויד; הענקת אוטונומיה אולי כולל משטרה אבל לא צבא, מטבע, מכס).

איגלברג: מסכים שיש דחיפות להסדר אבל לא קיימת הסכמה לתנאי וסמכות הועידה הבינ"ל מצד כל משתתפיה. הרוסים לא קבלו המסגרת המקובלת על סרס-חוסטין-מובארק וכן לא קיימים בין ישראל וירדן קוים מוסכמים לפתרון ביניים או סופי. מכאן - אכזבה מצפיפות שווא חמורה מלא לעשות כלום.

חביב דיבר בלהיטות ובשלבים מסוימים שלט בויכוח: הנחיצות המיידית לשלום ברוכה. לא צריך לחכות לבחירות בישראל ובארה"ב. דחיית השלום מפחיתה סיכוייו.

הועידה הבינ"ל צריכה לדון בבעיה הפלסטינית, בעתיד השטחים. בתקופת המעבר יש לעבור משאלות פרוצדורליות (מי מייצג את מי) לנושאים סובסטנטיביים.

בוועידה ידונו לא ב-CONCESSIONS אלא ב-COMPROMISES. יחסיה ומחויבותה של ארה"ב לישראל כה חזקה שמותר לה להביע דעתה פומבית לפני הבחירות בישראל. בעבר לא היה לאשף מה לחרום ולכן הרחקתו היתה מוצדקת אבל כיום יתכן והמצב השתנה. מאיר רוזן רואה בוועידה הבינ"ל כמכשול למו"מ ישיר, כהעמדת ישראל בפני לחצים פוליטיים אדירים.

אם חוסטין זקוק "למטריה" לענין פרוצדורלי איך הוא יכול לקבל החלטות סובסטנטיביות שלא מקובלות ע"י הערבים הרדיקלים. הועידה הבינ"ל יוזמה סובייטית מ-1981 ובאו"ם עברה ב-122 קולות מול - 3 (ארה"ב ישראל אנטיגואה). היה ויכוח ער וש"ת מכל הגוונים והקהל הגיב בחיוב על עצם הדיון.

שהח ר"ג ג"ב ג'אנא
י/ג יכז ג"ב ג'אנא
אשר נעים
הסדרה

26.1.88
3-בריה"מ-763

אל: ראש הממשלה, המנכ"ל

מאת: עוזר רה"מ לעניינים מדיניים

השאלות שהציג מרפי לפוליאקוב

מרפי הציג לפוליאקוב בג'נבה (יולי 1987) את "חמש נקודות ההסכמה", וביקש את תגובת בריה"מ עליהן. הנקודות הן:

1. הועידה הבינ"ל צריכה להוליך לשיחות בילטרליות.
 2. הועידה לא תוכל לכפות פתרון, או להטיל וטו על הסכם שיושג בין הצדדים.
 3. כל המשתתפים בוועידה יצטרכו לקבל את 242 ו-338 ולדחות טרור ואלימות.
 4. הזכות הלגיטימית של הפלש' צריכה להידון במו"מ.
 5. נציגים פלש' צריכים להשתתף במסגרת המשלחת הירדנית-פלש'.
- עד היום לא קיבלו האמריקאים מן הסובייטים מה שהאמריקאים מגדירים כ-
"DEFINITIVE AND CLEAR ANSWER", על הנקודות הנ"ל.

בברכה,
א/ע
אריה מקל



מחלקת הקשר ניו-יורק

טופס מברק

דתיפות:

מקדמי

סווג בטחוני:

שמור

261530

ת"ז:

00598

136-811

המשרד: וואשington

א ל :

ר ע :

נאו"ם

כזאת :

אל: מנהל ארבל 2
מאת: יששכרופ

פגישת השגריר נתניהו עם נשיא מועבי'ט (26/1)

הפגישת הנ"ל התקיימה כיוזמתו של הנשיא. נכחו מצידם ג'יימס וואט ומצידנו ביין ויששכרופ.

1. יוניפיל: הנשיא מסר ששג' לבנון אינו מתכוון בדיון להארכת מנדט יוניפיל ביום ו' (29/1) בבוקר, והוא מנסה לברר עם עוד כמה גורמים אם יהיה ניתן למנוע דיון כלשהו. השגריר נתניהו השיב שישראל אמרה כל מה שהיה צריך לומר בהקשר לבנון לפני שבועיים, ואם אכן לא יתבטאו אחרים, ישראל מוכנה שהדיון על יוניפיל יערך כדיוק כמו הדיון על אונדוף (כלומר דיון טכני וקצר).

2. מועבי'ט שטחים: הנשיא ציין שקבוצת הכלמ"ז מכינה עתה הצעת החלטה והוא מתכוון להשפיע ככל האפשר, שהדיון שיחל מחר, יהיה דיון ענייני ו- "FORWARD LOOKING". הוא מניח שישראל תספוג ביקורת אך הכחין שלפחות חברי מועביט נוקטים בגישה קונסטרוקטיבית ו- "MEASURED" לגבי השלב השני, ציין שלמרות שדיבר בהתיעצויות הלא פורמליות אתמול על הטווח המיידי שיעסוק במצב כשטח, וטווח הביניים שיעסוק במישור תמדיני, אין למעשה כל התחייבות או הכרח שיתיה דיון שני, אם כי, אישית, נראה לו שהדבר צפוי אולי בחודש מרץ. לגבי הסובייטים התרשם שער כה לא נקטו בעמדות קיצוניות וכי מנסים למנוע חיכוכים עם ארה"ב. לשאלת השגריר, אם לבריטניה יש עמדה בעניין הצבת כוחות משקשיפי או"ם כיש'ע, השיב הבריטי כי טרם נקבעה עמדה לגבי הסוגיה.

נאו"ם

אישור:

שם השולח:

תאריך:

23.1.88

יששכרופ

שהם רוצים להבטיח את האגף המזרחי של הסכם השילוח
לגבי ג'יימס וואט ויששכרופ

אין אישור אישור

דחיפות: כהול	מחלקת הקשר ניו-יורק		רף: 1
סוג בטחוני:	טופס מברק		מחור: 2
שמו:	בהול	המשרד	א ל:
תז"ח:			
נר: 00509			ד ע:
120 011		נאו"ם	מאת:

אל: מנהל ארכל 2
דע: סמנכ"ל ארכל, שגריר/ציר/מתני - וושינגטון
מאת: יוחנן כיון

מועבי"ט - דו"ח המזכ"ל

שיחה עם אימרמן (ארה"ב).

- א. הכריזים מסרו לאמריקנים שבדעתם כנשיאי מועבי"ט להביא לרגיעה בדיונים. כך מסר לי גם הבריטי.
- ב. הכריזים עדיין לא קיבלו בקשת הליגה הערבית לכינוס רשמי של מועבי"ט - אך זו עשויה להתקבל המהלך היום או מחר.
- ג. הוא אישית טבור ששרי חוץ ערביים יגיעו לניו יורק לדיון - אך אין על כך עדיין ידיעות ברורות.
- ד. נראה לו שלרוב חברות מועבי"ט וכן לערביות עדיין אין חוראות לגבי תגובות לדו"ח ותמהלכים הרצויים לעתיד.
- ה. ארה"ב כמוכר "אינה מרוצה" מאיגרת גורבצ'וב וחכיוון אליו היא מוליכה.
- ו. אמרתי כי התרשמות הבריטי היא כי גם הערביות המתונות אינן רוצות לחזור על תסריט דיון מועבי"ט ויוטן אמריקני.
- ז. אשר שאמנם כך נראה.
- ח. הם - האמריקאים, אמר, ינסו ללחוץ לרגיעה ולמניעת דיון קיצוני שיגביר המתיחות. ינסו להתרכז בכמה מהמלצות המזכ"ל ולהסתפק בהצהרה או החלטה מתונה ופורמלית ככל האפשר.
- ט. ביקור מוכאראק השבוע בושינגטון עשוי גם הוא לחרום לכך שלא יהיה דיון קיצוני - ומה גם שהמתונות הערביות גם הן "אינן רוצות שאש"פ ישתלט על הבמה". כן מעוניינים הכל להתקדם

תאריך: 3	1	3	1	שם השולח: 2	1	אישור: 2	1	1	1
----------	---	---	---	-------------	---	----------	---	---	---

שם הודע שם גנרל גלילי ח'רן גלילי ח'רן גלילי ח'רן גלילי ח'רן
גלילי ח'רן גלילי ח'רן גלילי ח'רן גלילי ח'רן גלילי ח'רן

דחיפות:	מחלקת הקשר ניו-יורק עופס מברק	דף: 2
סוג בטחוני:		מתוך: 2
תז"ח:		א ל :
כר : 00509		ד ע :
120		נאח :

בדיוני מועבי"ט בנושא מלחמת המפרץ; והנטיה, לכן, לצמצם הטיפול בכל נושא אחר שיגזול זמן ולא יהייה קונסטרוקטיבי.

ט. להערכתו לא יהייה דיון פורמלי לפני יום ד' (27.1) - אך הכל תלוי בהתפתחויות הדיון הלא רשמי של מועבי"ט הבוקר.

נאו"ם



אישור:

שם השולח: יוחנן ביין

25.1.88

תאריך:

שגרירות ישראל - וושינגטון

17

דף... מחור... דפים
שומר
סוג בטחוני... מידע
דחיות...

אל:

487

330

חמשרד
משרד הביטחון

אל: מנכ"ל מדיני, סמנכ"ל צפ"א
דע: איתן חבר - לשכת שחב"ט

מקונגרסמן לוין

למעלה מ-100 קונגרסמנים דמוקרטים התכנסו לסוף השבוע המסורתי שלהם טרם פתיחת המושב. הארועים בשטחים היו הנושא הבלתי פורמלי המרכזי, כאשר התגובות נעות בין התעניינות לזעם. לפחות 30 קונגרסמנים פנו אליו בשאלות משאלות שונות על הנושא.

לדבריו, יש תסיסה גם בקרב הקונגרסמנים היהודים שחלקם מבקש לצאת בהצתרה המגנה מדיניות המכות. הצעתי שימתינו ואם בכל אופן ירגישו צורך בהודעה, ששימו אותה בקונטקסט רחב יותר של הצורך בהרגעת הרוחות בתהליך שלום וכו'.

ערן

2 3 3 2
מח מח מח מח
הסברה, מחל
2

דחפוח:	מחלקת הקשר ניו-יורק טופס מברק	2 מחור:
טווג כטחוני:		4
תו"ח:		א ל:
גר: 130 572		ד ע:
		מאח:

- 2 -

סאטמר וחברי "ניו אג'נדה" הגבירו רגשות סולידריות בקרב חוגים אחרים בקהילה. ואמנם ב-24 בינואר נערכה כאן הפגנת תמיכה בישראל שהשתתפו בה כ-500 איש. מארגני הפגנה זו מתכוונים להמשיך בפעולותיהם אם תימשכנה החפגנות נגד ישראל.

יש, כמובן, גוונים רבים של דעות אחרות ושונות וזההיה זו טעות לדבר היום (כמו בהזדמנויות רבות בעבר) על הלך רוח כללי בקרב הקהילה היהודית. המחמירים ביותר בביקורתם ובהערכותיהם ובעלי הדעה הפסימית הם פעילי כמה מן הארגונים היהודים, ממש כפי שהיה בזמן פרשת פולארד ומשכרים אחרים. פעילי כמה מן הארגונים היהודים האלה או אישים ידועים אחדים שיצאו בהודעות לא נוחות או ביקורתיות על ישראל לא ייצגו את הדעה הכללית של הקהילה היהודית יותר מאשר מספר לא קטן יותר של אחרים המביעים תמיכה בלתי מסוייגת בנו. כחוסם זה קיימות גם אינדיקציות אחרות. למשל, לא חלה ירידה בהיקף מכירות הבונדס או בפעולות המגביות השונות. הוא חדין גם בפעולות אחרות למען ישראל או מוסדות ישראליים המתחלזות כסדרן. יש ירידה בתיירות אך הסיבה לכך היא חשש לבטחון אישי כפי שהיה אחר חטיפת האניה "אקילה לאורו" או פעולות טרור אחרות. בקרב ידידינו הלא-יהודים הרבים מבין אנשי המימסד הפוליטי לרבדיו השונים, ראשי עדות אתניות וכיו"ב, לא הרגשתי בסחף. אלה שגילו כלפינו ביקורתיות או עוינות בעבר נעשים כמובן קולניים יותר וגלויים כאשר אירועים כאלה מתרחשים.

דברים אלה מביאים אותי למסקנה שהנזק שריווחי החקשורת גורמים לנו יהיה קצר ימים. זאת בתנאי שהשקט יחזור על כנו במהירות. הערכת זו מבוססת על הסיבות הבאות:

3/.

אישור:

שם השולח:

תאריך:

דף: 3	מחלקת הקשר ניו-יורק טופס מברק	דחיפות:
מחור: 4		סוג כסחוני:
א ל:		ח"ח:
ד ע:		גר: 30 572
מאח:		

- 3 -

- א. אמצעי התקשורת איבדו הרבה מן האמינות שנהנו ממנה לפני 20 או 15 שנים. בתקופה זו אירעו מקרים רבים, שאינם קשורים דוקא בישראל, שהביאו לכך שהאמריקאי והממוצע מאמין היום הרבה פחות למה שהוא רואה בטלביזיה או קורא בעתונים או לפחות נוטה פחות להיות מושפע בקביעת דעתו מאמצעי התקשורת לעומת העבר. הוכחה לכך יכולה לשמש העובדה שגם דיווחי התקשורת בתקופת המערכה בלבנון או בתקופת פרשת פולארד לא השאירו משקעים שליליים. זאת למרות ההערכות הקשות ונכואות הזעם שהיו אז מנת חלקם של רבים אצלנו. פורסמו בענין זה מישאלי דעת קהל וחבריים ידועים. אינני טכור שהפעם יהיה שונה.
- ב. ישנם גורמי קבע שהם הסיבות האמיתיות לקיום אחידה בסיסית איתנה לישראל בקרב חוגים רחבים בארה"ב. באותה מידה קיימים גורמי קבע לחוסר אחידה בסיסית כלפי הערבים. אירועים שונים או משברים יכולים להביא לתנודות, לירידות או עליות במצב זה. אך כשחולף המשבר חוזר המצב הבסיסי, פחות או יותר, לקדמותו. גורמי הקבע האלה לטובת ישראל ולרעת הערבים ידועים ואף קיימת על כך ספרות רחבה למדי ולא כאן המקום לפרט.
- ג. קיימת גם הבנה בסיסית לדילמה העיקרית של ישראל - העויינות הערבית הנמשכת והסירוב לעשות עמה שלום. הכל יודעים שישראל מתאמצת בכיוון זה בכל כוחה, שהחברה הישראלית אינה חדלה להתיסר בסוגיה זו ולחפש דרכים עד כדי חילוקי דעות חמורים בתוכה. בקרב הערבים אין תופעה דומה. רבים רואים את התקוממות הערבים בשטחים כחלק מן הקונטקסט הכללי הזה. שמעתי הערות ביקורת על כך שאיננו מבליטים נקודה זו די הצורך.

4/.

אישור:

שם השולח:

תאריך:

מחלקת הקשר ניו-יורק	רפ: 4
טופס מברק	מחור: 4
סוג כסחוני:	
תז"ח:	א ל :
נר: 130 572	ר ע :
	מאח :

- 4 -

ד. ישראל זוכה להערכה על הפתיחות שהיא מגלה כלפי אמצעי התקשורת. מכירים בכך שאנו עושים זאת בהכרח מלאה ובמודע, תוך ידיעה שחללו גורמים לנו נזק תדמיתי קשה. ישראל מושגת, בגלל כך, כמדינה דימוקרטית מאד המכבדת ערכים מקודשים בעיני האמריקאים. נכון שתמונות כוחות הבטחון שלנו ופעולותיהם אינן מעוררות אהדה, אך גם תמונות המתפרעים הערבים אינן מעוררות אהדה.

בכל פעם בעבר שנקלענו למשבר היינו נשאלים ע"י ידידים מודאגים, כיחוד יהודים: "מה יהיה?". כעתות מלחמה היה קל יותר להשיב כי תוצאות המלחמות דיברו בעד עצמן, אם לא מיד אז כעבור זמן לא רב אח"כ. במקרה הנוכחי המצב קשה יותר. נדמה לי שאם המאורעות כיש"ע וכן גם בירושלים ובחלקיה של ישראל המאוכלסים ערבים ימשיכו להיות מוצגים לקונפליקט בין ישראל (החזקה) לבין הפלסטינים (המבקשים הגדרה עצמית) - נמשיך להפסיד אהדה ומצבנו בדעת הקהל כאן ילך ויחמיר; אם יוצג משבר זה בקונטקסט הכללי שלו וכחלק מן המערכה הערבית הכוללת והמתמשכת נגד ישראל, יתכן והתמונה תשתנה מעט לטובתנו.

בהתייחס לצד התדמיתי-הסברתי בלבד ולא לכעיה הסובסטנטיבית עצמה אפשר לסכם ולומר שאם הפרשה הזו תסתיים בקרוב ותרד ממסכי הטלביזיה והעתונות אז לא יגרם לנו נזק רציני. אם חלילה ימשכו המהומות אז לא יקבעו עיני תדמית אלא התפתחויות מדיניות או צבאיות שאי אפשר להעריך מראש. לפי שעה אני סבור שאם קיימת אצלנו הסכמה להנחה שדעת קהל חיובית בעולם כולו וביחוד בארה"כ חיונית לישראל אז יש לתת את הדעת לטיפול הסברתי נכון, שיטתי, מתואם ומוסכם על כל חגורמים חקשורים בסוגיה זו. יש לכך חשיבות רבה מאד לפחות לטווח הקצר.

יגר

אישור:

שם השולח:

תאריך:

END

המשרד + בטחון + ניו יורק

1/2

104 336 512

אל :- מצפ"א, מע"ת, הסברה
דע :- יועץ רה"מ לתקשורת
יועץ שהב"ט לתקשורת
ניו יורק
מאת :- עתונות - וושינגטון

המצב בשטחים - דו"ח תקשורת, 25.1.88

"מדינה דמוקרטית הנזקקת לבריונות כמדיניות, מסתכנת באבוד הרבה יותר מאשר השליטה במתרחש" סכם ה"ניו יורק טיימס" את מאמר המערכת שלו שקרא לישראל להפסיק את המדיניות "הברוטלית" של "שבירת עצמותיהם של נשים, ילדים וקשישים".

זהו, בעדינות, המסר המתקבל כאן מכל עבר בעקבות הספורים הקשים המגיעים מהשטחים - ספורים מפורטים שטרם הוכחו עד כה - על אלות, אגרופים וקתוח רובים כמכשירים במדיניות חדשה של שבירת עצמות. כמעט כל הפונים, ובכלל זה בעלי חזירה, כחבים מן השורה, מנהיגים יהודיים וסתם ידידים, מזהירים אותנו כי התמונות של הכאות ברוטליות והכחבות (במיוחד אלה של ג'והן קיפנר ב- NYT ביום ו' וביום שבת) המזעזעות והמפורטות מהוות את הקש שישבור את גב הגמל וכי עם כל רצונם להבין הדילמה בפניה ניצבת ישראל הרי שנחתר מבינתם ההגיון שבמדיניות שכזאת, מלווה בהכרזות מיותרות. המוטו "Might, Power and Beating" חזר על עצמו ברוב ההתייחסויות בתקשורת.

בשכוע שבו ניסינו להילחם בהשוואה בין ישראל לדרא"פ (כתבה ABC) כותב אנטוני לואיס שיותר ויותר ניתן להבחין בנקודות דמיון הנובעות מן הכבוש המתמשך ונזקק לדבריו של פרופי פואד עג'מי לידיד ישראלי כי "נקמתם הסופית של הפלשטינאים תהיה כאשר כאשר יצליחו להפוך אותכם לדרום אפריקה".

נימים האחרונים, כמו שניתן לשער היו לנו מספר שיחות מאד לא נעימות. אחת מהן ראויה לתאור מפורט: מרטין פרץ, עורכו הראשי של השבועון "ניו-ריפאבליק" התקשר וחלק אתנו את רשמיו הקשים, ספר כי בנו בן ה-20, התקשר אליו ביום שישי ובקול חנוק מדמעות אמר לאביו כי זה עתה שב מויכוח בפנימיה בה הוא שוהה עם סטודנטים אחרים. הנושא המרכזי היה הספורים על התנהגותה של ישראל בשטחים וכי הוא אינו

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף 2 מחוד 2 דפים

סוג בסחוני

דחיפות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

512 - ק

336 - ג

104 - נ

2/2

יכול יותר להגן עליה. "אתם מאבדים את הילדים שלנו" אמר פרץ שהעניין מאד מדוע היה כלל צורך להכריז הכרזות ולהחיר התנהגות מחפירה כמו שתוארה בעתונים כאן. מרטין פרץ בהחלט ראוי להמנות על הארזים בכל הנוגע לגישתו כלפי ישראל, חבל שגם בר נפלה שלהבת.
עד כאן.

יוסי גל

מחלקת הקשר ניו-יורק	ר"ח: 1
טופס מברק	מתור: 2
רשימות: מידע לבוקר	
סוג כטחוני: שמו	
תז"ח: 251700	א ל : המשרד
נר :	ד ע :
-00561	נאמח : נאו"ם

אל: מנהל ארבל 2
דע: המנכ"ל, סמנכ"ל ארבל
מאת: יוחנן כיון

דו"ח המזכ"ל (גולדינג)

נתקלתי בגולדינג ביציאתו משיבת מועכ"ט הכלתי רשמית היום (25.1).
נכח גביר.

גולדינג שאל מה דעתנו על דו"ח המזכ"ל - האם יש תגובות מירושלים.

אמרתי כי ידוע לו שישראל דחתה את החלטה 605 - ואילו תיאור העובדות בדו"ח בלתי מאוזן לחלוטין. גולדינג - לפי עדותו הוא בדו"ח - פגש שלושה ישראלים וכ- 200 ערבים פלסטינים, ולא שלושה כפי שביקש ערב ביקורו (מברקנו 900 מ-3.12); רבות מן הטענות נגדנו אינן בדוקות, גם לפי עדותו הוא בדו"ח - אך בכל זאת הוא כולל אותן בדוחו. עם זאת, טוב שגם הוא מגיע למסקנה ששורש הבעיה הוא מדיני - ופתרונה מדיני. יש לעשות מאמצים, לא תחת איומים ואלימות, לקידום תהליך השלום. הוספתי כי גם הוא, גולדינג, מודע בודאי לסכנה של ניצול הדו"ח ע"י כרה"מ לשם קידום מטרותיה.

גולדינג אמר כי פגש רק שלושה ישראלים (שה"ח, שהב"ט ומתאם הפעולות בשטחים) כיוון שלכך הגבלנו אותו אנו. חלק מהעובדות שבדו"ח אמנם אינן מוכח, אך העדויות כה רבות וזהות, שהוא משוכנע שלא עשה טעות.

תאריך: 3 2 שם השולח: 1 2 אישור: 1

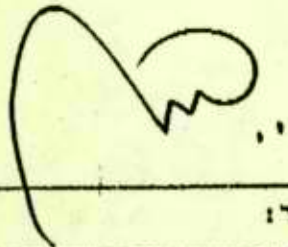
היה זה סתם דבר גלוי כי לא ארבל פגש שלושה ישראלים
הארכי 5 דמא 4 יאמז 4

דחיפות:	מחלקת הקשר ניו-יורק טופס מברק	דף: 2
סוג בטחוני:		מתוך: 2
תז"ח:		א ל :
גר :		ד ע :
561		מאת :

אמרתי כי מארגני/המתומוח למדו בנתיים את אמנות יחסי הציבור, וחלק
מן חסיפורים וגם התמונות מבוים.

גולדינג התחמק מהמשך השיחה ואמר: "אתה ואני הרי לעולם לא נסכים"...

נאו"ם



אישור:

איתן גיין

שם השולח:

תאריך:

484

תמסרד

אל - : מנכ"ל מדיני, מצפ"א, מע"ת, הסכרה

ישראל - דרא"פ

ראו נא כתבתו של פרנקל היום ב"וושינגטון פוסט" 25.1.88

ד/א/כ
דוסי גל

Israel Haunted by Comparison With S. Africa

Analogy Between Countries Elicits Bitter Response in Jerusalem

By Glenn Frankel
Washington Post Foreign Service

JERUSALEM, Jan. 24—Shlomo Avineri, a prominent Hebrew University political scientist close to Foreign Minister Shimon Peres, was recently discussing the six-weeks of Palestinian protest in the occupied West Bank and Gaza Strip when he raised a specter that sends shivers down the spines of many Israeli Jews.

Israel is strong enough militarily to hold on to the territories indefinitely despite Arab resistance, Avineri said. But if it chose to do so, he warned, "the next 15 years will look more like the last weeks . . . and by the year 2000 we will look into the mirror and we will see South Africa."

There are critics who claim that Avineri's vision of the future has come to pass already on the streets of Gaza. The rise of a new generation of angry young men challenging the might of an army with stones and bottles, the shootings and the beatings, the increasing restrictions on press coverage—all of it, they contend, eerily echoes similar scenes in the black townships of South Africa.

So, too, does the image of a government that has resorted to a hard-line security stance to quell widespread civil disorder because it is unwilling or unable, to take the risk of seeking a political solution.

Of all the charges leveled during the recent violence, none has stung the Israeli government more or produced more bitter reaction than the claim that Israel is becoming the South Africa of the Middle East. It is an analogy that, in the eyes of Israeli officials, not only equates this nation with a country that they find morally repugnant—although they have had close ties with it in the past—but also challenges the very right of the Jewish state to exist.

Israeli officials see the claim as part of a propaganda war waged by Israel's Arab enemies and abetted to some extent by the western news media. ABC News, for ex-

ample, in two recent programs drew the comparison with film showing striking resemblances between scenes of fighting in South Africa and here and between the hard-line rhetoric of South African President Pieter W. Botha and that of Israeli Prime Minister Yitzhak Shamir.

The aim of such analogies, officials here contend, is to resurrect the concept first given voice in the 1975

NEWS
ANALYSIS

התאריך 24.1.88
המס' 484
המס' 88 25 0910
המס' 1480126

U.N. General Assembly resolution equating Zionism with racism—that Israel, like South Africa, is a pariah state outside the comity of nations and that it should be quarantined and delegitimized. Such isolation is especially feared here because, unlike South Africa, Israel is a small state, relatively bereft of natural resources and mineral wealth, that cannot stand alone.

"It's a disgusting and unfair comparison," said a senior Foreign Ministry official, "and there is more than a little anti-Semitism behind it. It's made by people who sit behind their desks in London and Washington smiling at our distress."

To help dispel the analogy, Israel last year cut back on longstanding close commercial and diplomatic ties with South Africa. More recently, the Foreign Ministry issued a confidential guidance paper to its embassies and consulates abroad outlining what it sees as the main differences between the two countries.

To assess the similarities and differences between South Africa and Israel is to step into a mine field of politics, history and emotion. "South Africa is a state of mind," said Israeli social scientist Meron Benvenisti, suggesting that the facts do not matter as much as the feeling that the two countries are becoming more alike.

Nonetheless, the question lingers, and it has become a topic of increasing controversy here. Among those drawn into the debate are government officials, academics and journalists—including this reporter, who between 1983 and 1986 was The Washington Post's southern Africa correspondent.

Both nations came of age in 1948, when Israel gained its independence as a Jewish state and South Africa saw the triumph of Afrikaner nationalism in a watershed parliamentary election. But there, most Israelis argue, the similarities of history abruptly end.

While Jews were building a democratic state based on Zionist principles, the Afrikaners were constructing a system of white domination known as apartheid. It was a complete ideology, a total system that attempted to justify white-minority rule on economic, political, religious and even moral grounds.

South Africa's blacks were disenfranchised, confined to bleak rural homelands or overcrowded townships and ultimately denied citizenship in the land of their birth.

Meanwhile, Israel's Arab minority had parliamentary representation and full civil rights, at least on paper. Arabic is an official language of the parliament, alongside Hebrew.

Then came June 1967 and Israel's triumph in the Six Day War, when it fought for its very existence after Syria, Iraq, Jordan and Saudi Arabia moved forces toward its border and Egypt sent thousands of troops into the Sinai. To maintain a crucial margin of security against future invasions, Israel occupied the West Bank and Gaza Strip with its 1.2 million Arab residents. It was to be temporary. But 20 years have passed, and Egypt is the only Arab country to have made peace with Israel. The occupation remained, and its Palestinian subjects have only the limited rights that military rule bestows.

The result, critics say, bears more than a surface resemblance to South Africa. Both governments operate under sweeping security regulations that give them broad powers against opponents far beyond those generally accepted in western democracies. Both nations maintain elaborate security police forces and networks of informers. Allegations of torture, secret files and other trappings of a police state can be found in both states despite

the fact that they both boast a tradition of an independent judiciary.

"The lesson is that when one people controls another people, regardless of the reasons—and our reasons are very different from those of the South Africans—you end up doing the same things," said Dan Sagir, a journalist for the newspaper Haaretz who was based in South Africa until he was expelled by the Pretoria government in 1986.

Israelis argue that the reasons for the occupation—the continuing state of war between Israel and the Arabs, the ongoing threat to Israel's survival—explain and justify their actions in the occupied areas in ways that apartheid cannot be justified. South African blacks do not seek to destroy the state, the Israelis contend, but to become equal partners in it, and they have shown no desire to drive whites into the sea.

Palestinians, by contrast, do not want to become part of Israel but rather seek their own state, one that Israelis believe threatens Israel's existence and certainly its Jewish character.

But white Afrikaners argue that their survival, too, is under threat. Black rule, they contend, could destroy the country's economic system and mean the end of democracy for the whites who presently enjoy it. They say it also could mean cultural suicide for Afrikaners who fear that once they lose political control, they would forfeit control over institutions such as schools, churches and businesses.

Ultimately, for Afrikaners as well as Jews, it is their ethnic identity and their homeland that they believe is at stake. Neither will talk to his enemy—Pretoria refuses to negotiate with the African National Congress, Jerusalem shuns the Palestine Liberation Organization.

Both employ the peoples they rule over as pools of cheap labor to do their most menial tasks. In Israel's case, Palestinian workers comprise only 6 percent its work force, whereas South Africa's entire economy is built upon the prevalence and use of black labor.

But as Jerusalem Post reporter Hirsh Goodman, himself a South African emigre, points out, the squalid black townships of South Africa were built by the white government to serve as reservoirs of cheap labor, whereas the equally squalid refugee camps of Gaza were constructed by Egypt and other Arab states unwilling to absorb the Palestinians who poured out of Israel in 1948.

Perhaps most important, Palestinians say they experience under occupation the same sense of powerlessness and humiliation that black South Africans must live with. "Any young soldier at a checkpoint from Ramallah to Jerusalem can order me to stop and humiliate me in front of my family," says Ibrahim Karaeen, owner of the Palestine Press Service, the pronationalist news agency based in East Jerusalem.

Now the unrest has created new similarities. As in South Africa, a new generation of disenfranchised Palestinians, believing that they lack any other means to express grievances and fulfill aspirations, has taken to the streets in mass protest with a vehemence that has surprised their rulers and even their parents.

Tear gas has the same effect whether it is fired in Soweto or Gaza. But statistics suggest that Israel has a long way to go to catch up to South Africa in the ferocity of either the violence or the suppression of it.

According to the South African Institute of Race Relations, more than 2,300 persons died in South Africa in violence between September 1984 and February 1987—although many of these were blacks

killed by other blacks. During one three-month period between March and June 1986, blacks were being killed at the rate of more than six per day. By contrast, the official death toll here is 38 Palestinians over a 45-day period—fewer than one per day. Given the discrepancies in population, the death rates are not dissimilar, but the critical difference is that South Africa sustained a high rate for more than two years.

Pretoria detained nearly 12,000 people in 1985 and as many as 30,000 in 1986, according to figures from the government and the Detainees' Parents Support Committee. The committee says about 32,000 of the two-year total were arrested under emergency regulations and could be held without charge or trial for as long as the emergency continued.

By contrast, about 2,000 Palestinians have been arrested in the past 45 days, and most have either been released or tried and sentenced by military courts. Critics have mocked the trials as summary and unfair—but at least the sentences that they hand out are of fixed duration.

There is also the contrast between the armies of the two nations. Both had trouble responding in early days to the unrest, and both found that a hard response provoked violent reactions while a soft response was seen by activists as weakness. But analysts say South African police units appeared better trained and better equipped to deal with rioters than Israeli soldiers.

After the early violence, South African police seldom patrolled on foot, moving instead in armored personnel carriers. By contrast, Israeli soldiers patrolled on foot in small units, refusing to wear helmets and often lacking antiriot gear. The financially strapped Israeli Army had chosen not to purchase water cannon and other sophisticated equipment. When trapped, soldiers sometimes felt they had little choice but to open fire with live ammunition.

Both governments have pursued a hard line in response to the violence, and both are led by stolid nationalists in their 70s. But there the political similarities end.

South Africa has been ruled for 40 years by the National Party, which maintains a massive majority in Parliament and suffocates dissent. There are debates and dissenting views within the ruling party, but the face that it shows to the outside world has but one determined expression.

Israel's government, on the other hand, is an uneasy coalition between Prime Minister Shamir's Likud and the more dovish Labor Party of Foreign Minister Peres. The political atmosphere here is loud, impulsive, untidy, disruptive, full of dissonance and dissension—the tumultuous noise of a functional democracy, even critics concede.

Many here, such as Avineri and Benvenisti, fear for Israel's future. The violence, they say, is helping to solidify the Israeli right while causing turmoil in the Labor Party, whose ideology is much more fuzzy than that of the Likud. The end of the road could be the collapse of Labor and the triumph of the right similar to the collapse of the centrist Union Party in South Africa in the late 1940s and early 1950s.

At the same time, these academics contend, demographics are slowly but steadily leading to an Arab majority population in Israel proper and the territories combined. Israel ultimately will have to surrender the territories to maintain its Jewish character or else deny democracy to an Arab majority. The latter is seen as the "South Africa option."

It is a gloomy scenario and one not accepted by many here. They contend that Israel's essentially democratic character will assert itself and prevent an Israeli version of apartheid from gaining a foothold.

There was a time not long ago when Israeli officials greeted new arrivals from South Africa with a smile and noted that they had come from the one place that had more intractable problems than Israel itself faced.

But South Africa is a broad land with great wealth whose people share a birthright, though not a political vision. Israel has no such wealth to share among its fractious population and no clearcut solutions. And its officials are no longer smiling.

484

3/3

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ו ס ס מ ב ר ק

דף 2 מתוך 2 דפים

סווג בטחוני

דחיפות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

515

(ג) הצדדים גם הגיעו להגדרת כלי הנשק במפציצים. כל מטוס חוגדר כמשגר וראש נפץ. יש כאן ויתור סוב' שכן מפציץ אמריקאי נושא כ-20 ראשי נפץ. (ד) מאידך ארה"ב ויתרה בנושא ח - CRUISE MISS. החישוב לגביהם יעשה בנפרד, אך טרם נמצאה השיטה לכך.

4. הסוגיות המרכזיות השנויות עדיין במחלוקת הן (א) - SEA LAUNCH CRUISE MISS. זוהי בעיה מרכזית שכן לארה"ב יש יתרון ניכר ע"פ ברה"מ. ארה"ב הציעה להפסיק ייצורם ולחתום על הצהרה הדדית על כך. ברה"מ עמדה על הגבלת מספרם ל-400, שיוצבו ע"י שני סוגי צוללות אך לא על אוניות שטח. ארה"ב מתנגדת לכך והעבירה הצעה נגדית שיוסכם על מספרם ושיטת הפיקוח עליהם. הנושא שנוי עדיין במחלוקת (ב) הטילים המובילים. ארה"ב דורשת מחסוב' להציע שיטת פקוח אפקטיבית, אך נסוגה מהצעתה לאסרם כליל. לסוב' 100 טילי 25 - 55, בעלי ראש נפץ בודד תמוצבים מזרחית לאורל. ארה"ב, מדגיש סגל נמצאת בשלבים הראשונים של ייצור טילים מובילים. (ג) SD. סגל מדגיש מדובר על הצבת נשק אטמי בחלל אלא שבסג' התכנית הנ"ל תוכל ארה"ב לאתר טילים ולמעשה כל פריט צבאי שעל פני כדור הארץ. (ד) טילי שיוט ממפציצים המשוגרים במרחק של כ-1500 ק"מ מגבולות ברה"מ או מצוללות בעלי ראש נפץ אחד. ארה"ב בדעה שיש לצמצם את מספר הטילים המשוגרים מצוללת. (ה) SILO BASED MISS. טיל המשוגר לחלל והחוזר לכדור הארץ במשך כשעה.

5. התחזית הנוכחית באשר להסכם בתחום ה - START לקראת הפסגה במוסקבה, היא שניחן אולי להגיע להסכם עקרוני אך לא סופי. ארה"ב אינה נלחבת מכך אך אפשר ותאלץ לבחור באלטרנטיבה זו.

אלי אבידן

א.א.

דחיפות:

מחלקת הקשר ניו-יורק

דף: 2

סוג כסחוני:

טופס מברק

מחור: 2

תז"ח:

א ל:

נר: 127
566

ד ע:

מאת:

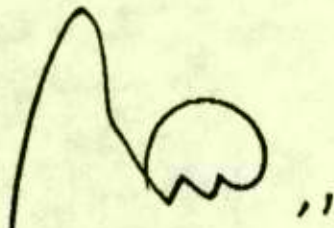
4. הגרמני, בשיחתנו, הרחיב הדיבור על הצורך ברגיעה, ועל ניצול ההזדמנות כדי לנסות לקרב עמדות ולאפשר מו"מ ישיר במסגרת ועידה ב"ל שלא לפי התפיסה הסובייטית הנוכחית.

5. היוגוסלבים מפגינים "מתינות" והירתמות לנסיון המערביות שלא להביא לשילחוב היצרים וליכוח סוער. שאלו את האמריקנים - לאחר הישיבה - איזה אלמנטים יהיו מקובלים עליהם לשם קידום תהליך השלום.

6. אימרמן סיפר כי הוראותיהם מושינגטון הם להבהיר למזכ"ל ולחברות מועבי"ט שהם ייהיה כל שינוי, תיקון או הרחבה של 242 ו-338 - וכי לא מקובל עליהם אימוץ תמורל של טיפול מועבי"ט במלחמת המפרץ, בו חמשת הקבועות של מועבי"ט מהוות תחליף למו"מ ישיר בין הצדדים - ומה גם שטיפול מועבי"ט במפרץ מכוון לתכלית שונה והיא סיום פעולות האיבה.

7. הכלמ"ז מתכנס היום (25.1) אחה"צ לדיונים בנסיון לגבש עמדה אחידה. מועבי"ט תתכנס לישיבה ולדיון רשמי ביום ד' (27.1) שעה 11.30.

נאו"ם



אישור:

שם השולח: יוחנן ביון

25.1.88

תאריך:

WOJAC

הארגון העולמי של יהודים יוצאי ארצות ערב
المنظمة العالمية لليهود النازحين من البلدان العربية
WORLD ORGANIZATION OF JEWS FROM ARAB COUNTRIES
ORGANISATION MONDIALE DES JUIFS ORIGINAIRES DES PAYS ARABES

ו' בשבט תשמ"ח
25 בינואר 1988



לכבוד
ראש הממשלה
מר יצחק שמיר
לשכת ראש הממשלה
כביש רופין - בנין 3
קרית בן-גוריון
ירושלים

יצחק היקר,

שלום רב,

ברצוני למסור לך וללשכתך התרשמויותי מנסיעה קצרה לארה"ב. נסעתי במטרה להשתתף בכינוס נציגי ווז'ק מרחבי אמריקה ודרך אגב לתרום תרומתי בנושא ההסברה. הופעתי בחמש אסיפות. השתתפתי בשלוש שיחות רדיו ונפגשתי עם שני עתונאים. עיקר ההתעניינות היתה במאורעות בשטחים ובמדיניות ישראל. ניסיתי להשתמש בניסיוני בנושא יהודי ערב ובתכניתי לשיקום הפליטים שנדחתה טוטאלית על ידי הערבים. בשיחת-ועידה עם הקונסולים, הדגשתי מספר נקודות הסברה שלדעתי השפיעו השפעתן בכל הופעותי. (אני מצרף נייר שכתבתיו ביעף ושלחתיו בפקסימיליה לכל הנציגים שלנו). התרשמותי מפעולות נציגינו בארה"ב היא, כי מאמצייהם להיענות לאתגר התקשורת אינם שלמים וקולעים די הצורך. חלוקת המחנות בישראל גורמת לבלבול ולפעמים לנקיטת אי-עשיה ולשיתוק. הדגש על יזמתנו לשקם את הפליטים הערביים מביא להשפעה חיובית, והייתי מציע שהממשלה תמשיך בדיון על התכנית תוך איזכור עיתויה משנת 1984 ודחייתה על ידי הערבים.

בנושא האחר והוא: עליית יהודי אתיופיה, חשתי כי הגחלים מתחילות שוב ללחוש. נקרא"ק ביקשובי למסור לך, כי חסר להם מידע מעודכן גם על מאמצי ההצלה וגם על מאמצי הקליטה. נקרא"ק עמד לצדנו בתקופה הקשה של הביקורת על ישראל בעניין יהודי אתיופיה וכדאי להקשיב להם.

מצאתי לנכון להעלות נקודות אלה ואני מקווה שיביאו תועלת.

בברכה וב ידידות רבה.

מרדכי בן-פורת
יו"ר ההנהלה העולמית

לוט

רח: _____ מתור: _____	מחלקת הקשר ניו-יורק טופס מברק	חיפות: מיד/טפל סוג כחונני ש מ ו ר
א ל :	אשר נעים/וושנגטון	תז"ח:
ד ע :	קולט אביטל, סמנכ"ל הסברה	נ ר :
מאת :	סגן הקונסול הכללי, ניו-יורק	

המצב בשטחים.

מצ"כ הנייר שהכין מרדכי בן-פורת^{כיעף} הכולל טיעונים כפי שהביע בתדרוך השבועי היום לקונסוליות.

מרדכי ידיד



אישור:

שם השולח: מרדכי ידיד

22.1.1988

האריך:

ג. מה אתם עושים כדי להשיג שלום?

להשגת שלום יש צורך בשני תנאים: סמכות החותם ואינטרס הדדי. לסאדאת היו גם הסמכות וגם האינטרס לכן הוא חתם. למרות העובדה שהוא נרצח, מובראק שלא היה מחוייב לכבד את ההסכם, המשיך בו, כי מצרים זקוקה^ל לא פחות מישראל. לעומת זאת טיוטת הסכם השלום עם לבנון נכשל, כי לא היתה סמכות למרות האינטרס הברור. לחוסיין אין הסמכות ואין לו האינטרס, כי הוא מצליח להשיג הכל ללא שלום חתום. אנו מגינים עליו, מחזיקים לו את הגדה, חוסמים ממנו את האיום הסורי וכן מאפשרים לו להיות יפה עם מדינות ערב ואש"ף ולהשיג התמיכה הכספית. הוא גם יודע שאף ממשלה בישראל לא תעניק לו את אשר הוא מבקש.

על כן כדי להגיע לשלום יש צורך בסכלנות רבה ובתקופה ארוכה. פתיחת הגשרים בין ישראל לבין ירדן נעשתה ללא חתימה וללא כל הצהרה. 14 מיליון ערבים עברו על הגשרים עד היום והכירו מקרוב את ישראל. ישאלונו ומה תכניותכם? התשובה המאחדת לרעתי את ישראל היא לחתור לכינוסה של ועידה בינלאומית כששותפיה יהיו: מצרים, ארה"ב, ישראל, ירדן והפלשתינאים והיא תדון בהכנות לאוטונומיה נוסח קמפ-דוויד.

ד. תרומתו של הנושא של יהודי ערב.

ישנה תערוכה מקסימה במרתפי הקונסוליה בניו-יורק שניתן להציגה תוך יצירת שבועיים או יותר של אוירה ישראלית ומסכיבה ליצור אירוע על יהודי ערב ויחסיהם עם הערבים. מר אשר נעים הבטיח לנסות את הוצאות כיטוחה. בפגישה עם צ'רנין מנאקראק התחייב לדרגן את הפדרציות ולעשות את התאומים הדרושים. האחריות על התערוכה היא בידי גברת אריאלה הדר בקונסוליה בניו-יורק. התערוכה מלווה אלבומים שניתן להזמינם דרך הקונסוליה בניו-יורק. חומר הסברה מגוון על כל הנקודות שהדגשתי מצוי בשגרירות ובקונסוליה וניתן גם להזמין דרך המשרד בירושלים.

אני מקווה שנקודות אלו יביאו תועלת לדרך ההסברה.

ב ב ר כ ה

מרדכי בן-פורת

מהנסיון שלי ומהאווירה השוררת בארה"ב, כחנתי בהופעותי השבוע הן כפגישות, הן באסיפות והן ברשתות את הנושאים הבאים וניסיתי להשיב עליהם בקצרה ובמהירות ללא אפשרות של סגנון:

א. הפליטים המסכנים:

כל אדם רגיש לבעיות אנוש חייב להכיר בתנאים הקשים שבהם חיים הפליטים במחנות. אך עלינו לשים את האצבע על כמה עובדות:

1. מחנות הפליטים הם יצירתם של הערכים אחרי פלישתם לישראל ואיומיהם שקדמו למלחמות.

2. החתום מטה בהיותו שר בממשלת ישראל כיהן כיו"ר ועדת שרים שישבה שנה והכינה, בעזרת מומחים, דו"ח מקיף לשיקום רבע מיליון הפליטים שגרו במחנות עזה, יהודה ושומרון. התכנית מבוססת על הוצאה של שני מיליארד דולר במשך חמש שנים. השיקום מתוכנן היה להעשות בתוך המחנות ומסביב להם ובשום פנים לא מעבר לגבול. ראשי מדינות ערב ואש"ף תקפו את התכנית והאשימוני שרצוני לחסל את הסמכול הפלשתיני. ארה"ב התענינה מאוד, אך לא רצתה להיות היוזמת.

המלך חוסיין קיבל בשנת 1986 את התכנית ופרטיה. יש לנצל כל רשת ועתון שיפנו שאלות לערביק מדוע אינם משקמים את הפליטים כשההוצאה ניתנת לכיסוי בשמונה ימים ושעתיים של הכנסות הנפט כפי שהיו בשנת 1985.

ב. האירועים שרואים בטלביזיה האם זהו דבר חדש?

כלל וכלל לא. זהו חלק מטבעו של המזרח התיכון. השנאה היא חלק מהוויתו. ללא כל קשר עם ישראל פלש נאצר בשנת 1966 לתימן וגרם הרג של חמשים אלף ערבים. חוסיין בשנת 1970, רצח חמשת אלפים פלשתינאים, אסר רצח כחמשה עשר אלף סורים בחמאת; והוא אחראי כתוצאה מפלישתו ללבנון להרג כמאה ועשרים אלף פלשתינאים. מלחמת איראן-עיראק גרמה להריגתם של כשלוש רבעי מיליון מוסלמים. העולם לא ידע על כך כי השלטונות הערבים, כפי שמקובל אצלם, לא הרשו לטלביזיות לסקר.

שגרירות ישראל / וושינגטון

26

ט ו ס ס מ ב ר ק

דף 1 מתוך 4 דפים

סוג בטחוני גלוי

דחיות מייד

תאריך/ז"ח 88 25 0900 ינו

מס' מברק

המשרד + קטן

331 488

1/4

אל :- מצפ"א, מע"ת, הסברה

דע :- יועץ רה"מ לתקשורת, יועץ שהב"ט לתקשורת

מאח :- עתונות וושינגטון

להלן מתוך ה"וושינגטון פוסט" 24.1.88

ב/א/נה
עתונות

2 1 1 2 1 3 1 3 2
 סהרה סהרה סהרה סהרה סהרה סהרה סהרה סהרה
 סהרה סהרה סהרה סהרה סהרה סהרה סהרה סהרה
 סהרה סהרה סהרה סהרה סהרה סהרה סהרה סהרה
 סהרה סהרה סהרה סהרה סהרה סהרה סהרה סהרה

*Jack Anderson
And Dale Van Atta*

Israel's Crisis Isn't One Of Territory

The crisis facing Israel in the West Bank and Gaza today is the loss of face, not territory. Israel has built its international persona as the feisty underdog, surrounded by belligerent enemies. But since December, the world has watched that underdog shoot live ammunition at young people armed with rocks.

Hard-liners in Israel are calling for more repression of the Palestinian upstarts, while Palestinian religious leaders are more than happy to fuel their cause with martyrs. The policies of each side provide momentum for more violence and more killing.

Our White House sources tell us that President Reagan has been furious about the way the Israelis have handled the situation in the West Bank and Gaza. Reagan has surprised the Israelis with his strong sympathies for the Palestinians. The same sources tell us that Reagan has not forgotten how the Israelis scuttled his well-thought-out peace plan in 1983.

That was a time when Reagan made a strong pitch on behalf of the Palestinians to then-Israeli Prime Minister Yitzhak Shamir. We have seen a confidential briefing paper that says Reagan felt the main obstacle to a Middle East peace was Israel's policy of encouraging Jews to settle on the West Bank. He asked for a freeze on Jewish settlements. Shamir vaguely agreed to cooperate with the State Department, but there never was any real cooperation.

Reagan knows Congress is still very susceptible to the Israeli lobby. Sources report a sense of "helplessness" in the White House whenever Reagan tries to get Congress to influence Israeli action in the occupied territories.

Congress killed a \$23 million proposal to improve living conditions for Palestinians in the territories. And new financing procedures were written into the budget bill at the last minute that will save Israel \$2 billion in paying off its huge debt accumulated over years of American aid.

Pro-Israeli pressure from Congress was so strong as the violence began in December that Assistant Secretary of State for Near Eastern Affairs Richard Murphy was ordered to reassure the Israeli ambassador to Washington that there would be no change in U.S. commitment to Israel, despite the administration's stance.

The Israelis are deliberately blaming the wrong party for the violence. They say the Palestine Liberation Organization is behind it. The PLO wants the credit, but the real force behind the riots is a younger generation of Palestinians who have rejected the PLO as too moderate. This new group takes its cues from more radical sources, such as terrorist Abu Nidal's organization and a new Palestinian Sunni fundamentalist movement encouraged by Iran.

Sources on the West Bank tell us the young Palestinians are no longer afraid of the Israelis. One American expert on this issue, Dr. Omar Kader, told us that "this generation of Palestinian youth is no longer content to follow moderate leaders who have been ignored by the Israelis and the United States. They now believe only radical, even violent, methods will be taken seriously by the Israelis."

Israel's heavy-handed reaction to the demonstrators is playing into the hands of these radicals. By punishing every citizen for the actions of a few, Israel is stirring up a fresh supply of bitter enemies.

One West Bank source told us that before the demonstrations, only young radicals talked of challenging the Israelis. "Now everyone considers it their duty to risk their lives to end the occupation of the territories by Israel."

©1988 United Feature Syndicate, Inc.

2/4

488 -P

331 -67

'Iron Fist' Policy Protested in Israel

Tens of Thousands of Jews, Arabs March

By Jonathan C. Rendel
and Glenn Frankel
Washington Post Foreign Service

JERUSALEM, Jan. 23—Tens of thousands of Israeli Jews and Arabs today protested the government's "iron fist" policy in suppressing civil disturbances in the occupied West Bank and Gaza Strip. The protests signaled the reemergence of organized opposition here.

The larger of two rallies took place tonight in Tel Aviv, where Jewish Israelis, marching under the banner of the antiwar Peace Now group, staged the country's largest protest since a 1982 demonstration against the Lebanon war. There was no official police estimate immediately available but witnesses said the attendance was at least 50,000.

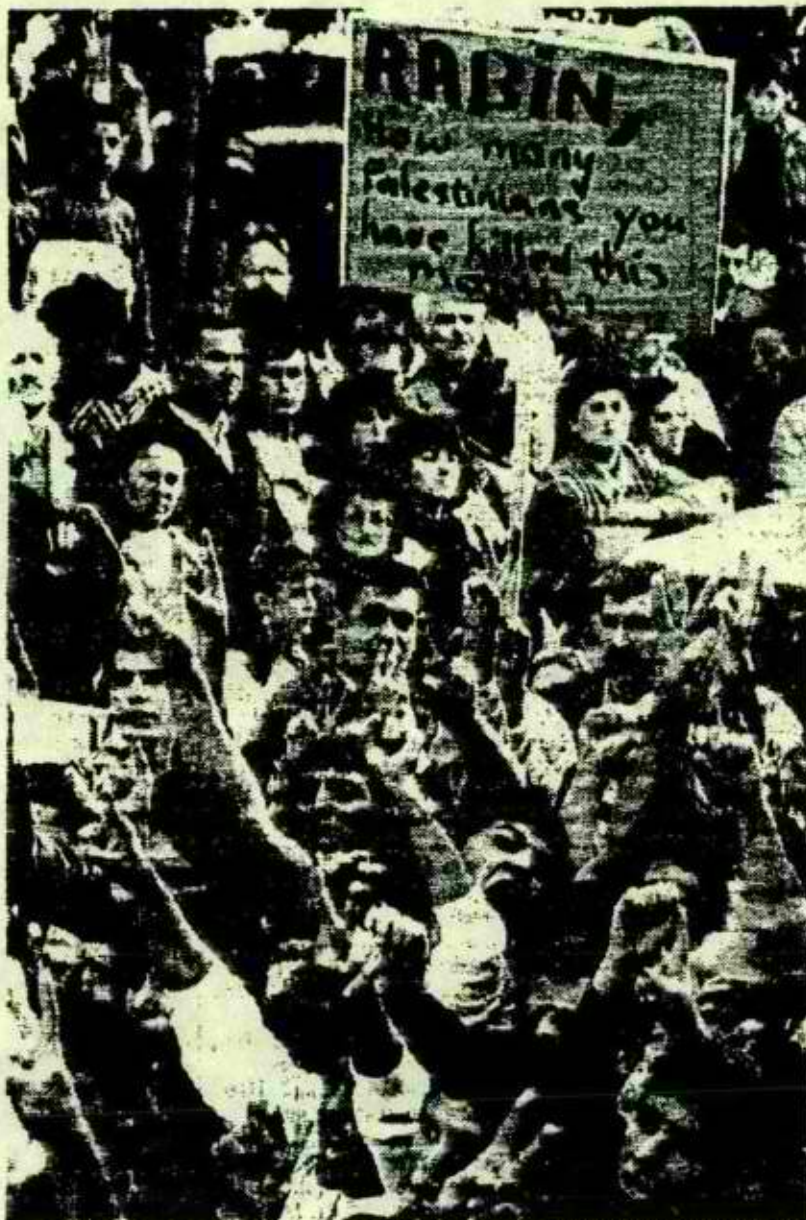
Earlier in the day in Nazareth, political center of Israel's 750,000 Arab citizens, about 7,000 protesters waved the banned Palestinian flag while demonstrating peacefully in support of their brethren in the occupied territories. The Arab rally contrasted sharply with a similar protest march a month ago that degenerated into a stone-throwing clash with Israeli police.

The two rallies marked the first concerted attempt by liberal and left-wing critics to assert opposition to the hard-line stance taken by Israel's coalition government since the unrest began more than six weeks ago and to reverse a rightward trend in Jewish public opinion here. Polls have indicated that most Israelis initially reacted to the wave of unrest by supporting the hard-line law-and-order position epitomized by the statements of Defense Minister Yitzhak Rabin.

But the policy has created growing strains within Rabin's Labor Party, the more liberal of the two main parties in the uneasy coalition government. Underscoring those strains was the announced resignation today from Labor of Knesset member Abdul Wahab Darawsh, who told the cheering crowd in Nazareth that he was protesting Rabin's policies.

Peace Now organized the biggest political protest in this country's history in September 1982 when more than 300,000 Israelis gathered in Tel Aviv to protest the massacre of hundreds of Palestinian refugees in Beirut's Sabra and Shatila camps by Christian militiamen.

See ISRAEL, A32, Col. 1



Israeli Arabs in Nazareth wave sign addressing defense minister yesterday.

UNITED PRESS INTERNATIONAL/REUTERS

3/4
488 - P1
331 - 67

ISRAEL, From A1

allied with Israel. But Peace Now has been largely dormant in recent years, and two protests by the group last month against government policies in the occupied territories fizzled.

Tonight was different, and speakers and organizers said the larger crowd reflected the growing unease with Army tactics that have resulted in Israeli soldiers shooting at least 38 Palestinians to death and wounding more than 200 others.

Speaker after speaker drew parallels between Israel's attempt to smother Palestinian nationalism in the territories and the ill-fated Lebanon invasion.

"The hard fist, the harder fist, the iron fist—where has it gotten us?" asked Peace Now leader Tzali Rehsef. "We have come here tonight in our tens of thousands to say no. We are not here to appease our consciences. We fought against Lebanon, and they got us out of Lebanon."

The thrust of the speakers' concern was not so much toward the Palestinians in the territories as toward the Israeli soldiers who have been ordered to carry out a policy that Rabin described earlier this week as one of "force, power and beatings."

"Who do the blows hurt more—the young Arabs hit or the young soldiers doing the hitting?" asked Danny Gal, a reserve military officer. "The blows of those hit will go away in a few days. I don't know if the blows to the heart of those who do the hitting will ever go away."

It was a mixed crowd, with many middle-aged parents scattered among the mostly young demonstrators. One of the protesters, Navah Eisen, brought along her son, who currently is serving in an Army unit in the Gaza Strip.

The son, who refused to give his name, said soldiers had no choice but to carry out their orders. He said it was better to beat Palestinian demonstrators than to shoot them, but his mother said she was deeply disturbed.

"What will happen to him when he kills his first demonstrator?" she asked. "In Lebanon I was afraid for

his life. Now I am afraid for his soul."

In the Arab rally in Nazareth, Israeli police stayed largely out of sight and ignored the flag of the outlawed Palestine Liberation Organization and to marchers chanting, "No substitute for the PLO." Among the placards displayed—in English, Hebrew and Arabic—were black signs noting the names of Palestinians killed in the past six weeks.

Leaders of various Israeli Arab political groups blamed the stone-throwing protest in Nazareth last month on an overly visible police presence and had promised to maintain law and order today if security forces kept a low profile.

The announced resignation of Darwashe—Labor's only Arab Knesset member and one of five Arabs in the 120-seat body—could be a serious blow to the party. Some party leaders have expressed the fear that the hard line taken by Rabin in recent weeks could cause a

hemorrhage of support on the party's left.

"Lately the hawks in the party have become stronger and stronger," said Darwashe, who urged other Israeli Arabs to leave the party as well. Labor got about 6 percent of its votes from Israeli Arabs in the 1984 parliamentary elections, and analysts said the loss of some or all of this support could make a critical difference in the next elections in November.

Despite the rhetoric and chants for an end to deportations, administrative arrest, beatings and other

aspects of the government's crackdown in the occupied territories, the underlying tone of the meeting was moderate.

Sobered by attacks from leading Jewish politicians of both ruling parties who have all but accused Israeli Arabs of treason in the wake of last month's violent clash in Nazareth, community leaders vetoed suggestions for holding a general strike in favor of today's lower key demonstrations.

Analysts said Israeli Arabs wanted to demonstrate support for their fellow Arabs in the occupied

territories without running the risk of a crackdown on their own community, which is torn between nationalist sympathies and steady economic, if not social, assimilation into the fabric of the predominantly Jewish state.

In walking this narrow line, Arab Israelis were following the lead of the locally well entrenched communist party, Rakah, which has both Arab and Jewish supporters.

"We know their limits as much as we know our limits," said Emile Habibi, an Israeli Arab writer, communist and former Knesset member.

Also tonight, Jerusalem police lifted the curfew that they imposed yesterday on a section of Arab East Jerusalem under emergency powers granted them by the Army. The curfew marked the first time in at least a decade that such powers were used in East Jerusalem, which was annexed by Israel in 1967 and, unlike the West Bank and Gaza, is considered part of Israeli territory.

The measure had been opposed by Jerusalem Mayor Teddy Kollek, who told reporters that he had not been consulted about the curfew and believed that it was unnecessary and damaging to the city's reputation as a haven of relative peace between Arabs and Jews.

Police imposed the curfew on part of the Tur neighborhood and ordered residents to their homes after some stone-throwing and tire-burning incidents there. They lifted the curfew after rounding up all of the male residents at a local schoolyard for interrogation and arresting four for alleged involvement in the rioting. There were scattered disturbances in two other sections of the city today.

Israel radio reported tonight that Morris Abram, chairman of the Conference of Presidents of American Jewish Organizations and in the past a vocal supporter of Israeli policy, telephoned Defense Minister Rabin to express "sharp criticism" and "shock" over the new Israeli policy of administering beatings to alleged Palestinian demonstrators in the occupied territories and over Rabin's recent public statements.

Abram said that while it was not his business to tell the defense minister what to do, American Jewish organizations would no longer be in the position to defend Israeli actions in the territories, the radio reported.

P
488
-67
331

41
/4

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף מתוך דפים

סווג בטחוני

דחיפות

תאריך/ו"ח

מס' מברק

499

-P

102 -Y

2/2

בצאתי משאו סמית' פגשתי בפרוזדור את דן קורצר מהאגף לתכנון מדיני. הוא אמר שמעונינים לשוחח עם מברק על השלכת ^{כש"מ} על דיוני מועב"ט.

לדבריו השיחות עמו בנושא יחלו ביום ד' ומאחר שתדיון במועב"ט לא יסתיים ביום אחד, הרי שבכל זאת יספיקו לנצל השיחות עם מברק לגבי הדיונים במועב"ט.

קורצר אמר שאינם רואים כיצד יוכלו להשפיע על מברק לשנות עמדה לגבי הועידה הבינלאומית המקובלת על חוסיין, בריה"מ והשאר.

מתני

ט ו פ ס מ ב ר ק

בף מתוך 2 דפים

סווג בטחוני

דחיפות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

486

2/2

שגרירות ישראל / וושינגטון

אל גור: אנו חייבים לזכור כי אף מנתיג ערבי לא היה מוכן להמשיך את יזמת סאדאת, ואנחנו נכשלנו בכך שלא פעלנו להזזת הצדדים. עכשיו ההזדמנות - שילוב של דיפלומטיית דילוגים ומעורבות אישית של הנשיא.

123
דני בלור

02

[illegible]

מחלקת הקשר ניו-יורק	ר"ח: 1
טופס מברק	מתור: 2
רחיסות: מירי לבוקר	
סוג כטחוני: שמור	
תז"ח: 251700	א ל : המשרד
נר :	ד ע :
00561	נאות : נאו"ם

אל: מנהל ארבל 2
דע: המנכ"ל, סמנכ"ל ארבל
מאת: יוחנן כיון

דו"ח המזכ"ל (גולדינג)

נתקלתי בגולדינג ביציאתו משיבת מועכ"ט הכלתי רשמית היום (25.1).
נכח גביר.

גולדינג שאל מה דעתנו על דו"ח המזכ"ל - האם יש תגובות מירושלים.

אמרתי כי ידוע לו שישראל דחתה את החלטה 605 - ואילו תיאור העובדות בדו"ח בלתי מאוזן לחלוטין. גולדינג - לפי עדותו הוא בדו"ח - פגש שלושה ישראלים וכ- 200 ערבים פלסטינים, ולא שלושה כפי שביקש ערב ביקורו (מברקנו 900 מ-3.12); רבות מן הטענות נגדנו אינן בדוקות, גם לפי עדותו הוא בדו"ח - אך בכל זאת הוא כולל אותן בדוחו. עם זאת, טוב שגם הוא מגיע למסקנה ששורש הבעיה הוא מדיני - ופתיונה מדיני. יש לעשות מאמצים, לא תחת איומים ואלימות, לקידום תהליך השלום. הוספתי כי גם הוא, גולדינג, מודע בודאי לסכנה של ניצול הדו"ח ע"י כרה"מ לשם קידום מטרותיה.

גולדינג אמר כי פגש רק שלושה ישראלים (שח"ח, שחב"ט ומתאם הפעולות בשטחים) כיוון שלכך הגבלנו אותו אנו. חלק מהעובדות שבדו"ח אמנם אינן מוכח, אך העדויות כה רבות וזהות, שהוא משוכנע שלא עשה טעות.

תאריך: 3 שם השולח: אישור: 1

שהיה חתום על הדו"ח גולדינג ביום 25.1.88
הארכיון 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000

רח"פוח: בחול לבוקר סווג בטחוני: שמור	מחלקת הקשר ניו-יורק טופס מברק	רפ: --- מתור: ---
תז"ח: 251700 נר 124 00563	בהול חמשרד: א ל ד ע: מאת: נאו"ם, ניו-יורק	

אל: ארב"ל 2. מתני/ושינגטון.
 מאת: מ. יופה.

מועבי"ט-בעקבות דו"ח חמזכ"ל.
 לשלנו 507 מח-25/1

הנפאלי שב מההתייעצויות במועבי"ט ומסר שהוחלט לכנס מועבי"ט לישיבה פורמלית ביום רביעי
 27/1 ב-11.30. חקוקם של הכלתי-מזדהות מתכנס היום אחו"צ להתחיל בדיונים סגורים לחכנת
 הצעת החלטה, כשהאלג'יראי יציג עמדת ודרישות הערכים.

נאו"ם

מ. יופה

*שם השולח: מ. יופה
 אישור: 25.1.88
 תאריך: 25.1.88
 שם השולח: מ. יופה
 אישור: 25.1.88*

13

שגרירות ישראל / וושינגטוןט ו פ ס מ ב ר קדף 1 מחוך 2 דפיםסווג בטחוני בלמ'סדחופות מיוחדתאריך/ז"ח 1130 25 ינו' 88מס' מברק

1/2

502

אל: המשרד

אל: מצפ"א

דע: מאור

א.נעים - כאן

מאת: הקונכ"ל - וושינגטון

הנדון: משלחת J W V

(1) חגב' Pearle Laufer מה - J W V מסרה לי את רשימת שמות המשתתפים במשלחת המנהיגים המבקשים לחפגש עם נשיא-המדינה, רח"מ, שה"ח, שהב"ט והרמטכ"ל.

Jack Litz	-	National Commander
Norman Tilles	-	Past National Commander
Edwin Goldwasser	-	" " "
Charles Feuereisen	-	" " "
Joseph Zoldan	-	" " "
Samuel Greenberg	-	" " "
Nathan Goldberg	-	" " "
Herbert Greff	-	" " "
Steve Shaw	-	National Executive Director

1 3 3 2
 ג'ון ג'ון ג'ון ג'ון
 ג'ון ג'ון ג'ון ג'ון

END

שגרירות ישראל / וושינגטון

ט ו פ ס מ ב ר ק

דף 2 מחוד 2 דפים

סווג בטחוני

דחיפות

תאריך/ז"ח

מס' מברק

502

2/2

(2) האיש המטפל במשלחת בארץ הוא שמעון בכר מארגון החיילים המשוחררים הישראלי.

עוד מסרה לי כי הקבוצה תשחח במלון לרום בירושלים.

אומן